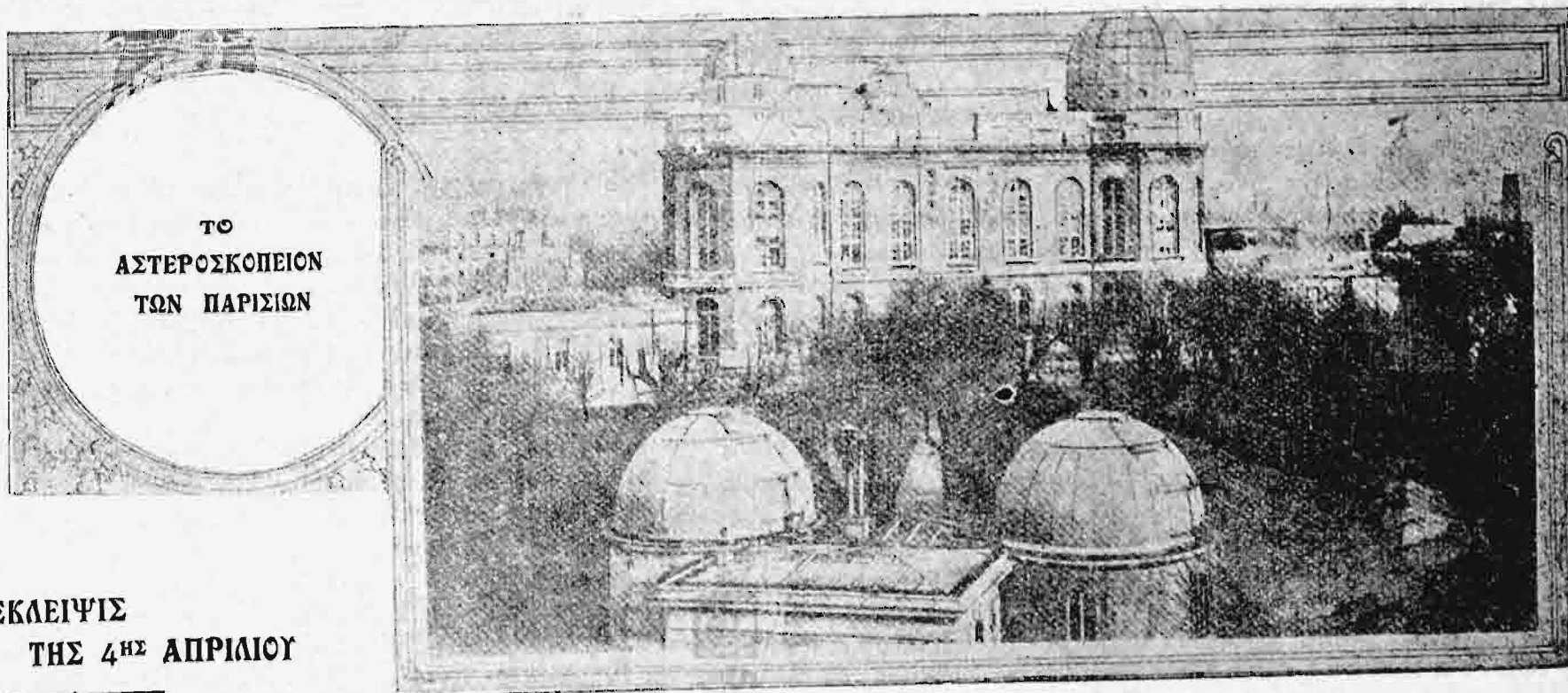

Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

Η ΟΛΙΚΗ ΕΚΛΕΪΨΙΣ
ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντὰ τῆς ἐβδ. Ἐπιθεωρήσεως «Ἀπ' Ὀλα».

Ἀπαντῶν εὐχαρίστως εἰς τὴν ὑμετέραν εὐμενῇ πρόσκλησιν, δι' ἧς μοι ἐζητήσατε πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς σήμερον γινομένης ἐκλείψεως τοῦ Ἡλίου, πέμπω ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὰ ἀκόλουθα :

Αἱ ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου προέρχονται, ὡς γνωστόν, ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας καὶ τμήματός τινος τῆς Γῆς παρεμβολῆς τῆς Σελήνης, ἥτις ὡς σκιερὸν σῶμα παρακλύει τὸν ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ ἐλάχιστον συνήθως χρόνον φωτισμὸν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Γῆς· ὥστε κυρίως εἶνε **μερικαὶ ἐκλείψεις τῆς Γῆς**. Συμβαίνουνσι δὲ αὗται μόνον κατὰ τὰς νοτιμηνίας καὶ μάλιστα ὅταν κατὰ ταύτας συμπέσῃ — καὶ δὲν συμπίπτει πάντοτε — τὰ κέντρα τῶν τριῶν σωμάτων : Ἡλίου, Σελήνης καὶ Γῆς, νὰ εὐρίσκωνται ἢ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς ἢ σχεδὸν ἐπ' εὐθείας. Διὰ τοῦτο δὲν γίνεται ἐκλείψις Ἡλίου κατὰ πᾶσαν Νέαν Σελήνην, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ συνθήκη αὕτη ἐκπληροῦται.

Εἶνε δὲ αἱ ἐκλείψεις αὗται τριῶν κατηγοριῶν : ὀλικαί, δακτυλιοειδεῖς καὶ μερικαί. Καὶ ὀλικαὶ μὲν ἢ δακτυλιοειδεῖς δι' ὅλους τοὺς τόπους τῆς Γῆς, οἱ ὅποιοι διαπερῶνται διαδοχικῶς — προηγουμένων τῶν δυτικώτερον εὐρισκομένων τόπων — ὑπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἐνούσης τὰ κέντρα τῶν τριῶν οὐρανίων σωμάτων, εἰν, ἐννοεῖται, τὰ τρία ταῦτα σώματα εὐρεθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς νοτιμηνίας· μερικαὶ δὲ δι' ὅλους τοὺς τόπους τῆς Γῆς, οἱ ὅποιοι, εὐρισκόμενοι εἰς ἁρμοδίαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπόστασιν, βλέπουσι τὸν σκιερὸν σεληνιακὸν δίσκον ἀποκρύπτοντα μέρος μόνον τοῦ ἡλιακοῦ, μέρος τόσῳ μικρότερον, ὅσῳ μᾶλλον ἀπέχουσιν οὗτοι, βορειότερον ἢ νοτιώτερον κείμενοι, τῆς στενῆς γῆϊνης ζώνης, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις φαίνεται ὡς ὀλικὴ ἢ δακτυλιοειδής. Δυνατὸν ἐπίσης ἢ εὐθεῖα γραμμῇ, ἢ ἐνοῦσα τὰ κέντρα τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, νὰ μὴ διαπερᾷ τὴν Γῆν, ἀλλὰ νὰ κῆται ἐκτὸς αὐτῆς. Τότε ἡ ἐκλείψις εἶνε μερικὴ δι' ὅλους τοὺς τόπους τῆς Γῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἐκλείψις θὰ εἶνε ὁρατὴ.

Ὑποθέσωμεν ἤδη, ὅτι ἐκπληροῦται ἡ ἀνωτέρω ἀναγραφείσα συνθήκη καὶ ὅτι ἡ Γῆ διαπερᾶται κατὰ τὴν νοτιμηνίαν ὑπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἐνούσης τὰ κέντρα τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. Ἐν τῇ περι-

πτώσει ταύτῃ ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις θὰ εἶνε ἢ ὀλικὴ ἢ δακτυλιοειδής. Τὸ εἶδος τῆς ἐκλείψεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχετικῆς ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης ἀπὸ τῆς Γῆς. Καὶ ἂν μὲν ἡ ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου εἶνε ἱκανῶς μεγάλη καὶ ἐπομένως ἡ φαινομένη διάμετρος αὐτοῦ ἱκανῶς μικρά, ἡ δὲ ἀπόστασις τῆς Σελήνης ἀπὸ τῆς Γῆς εἶνε ἱκανῶς μικρά καὶ ἐπομένως ἡ φαινομένη διάμετρος αὐτῆς ἱκανῶς μεγάλη, τότε ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις θὰ εἶνε ὀλική· ἂν ὅμως ἡ μὲν ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου εἶνε ἱκανῶς μικρά καὶ ἡ τῆς Σελήνης ἱκανῶς μεγάλη, τότε ἡ ἐκλείψις θὰ εἶνε δακτυλιοειδής.

Σπανιώτερον συμβαίνει — καὶ τοῦτο κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς θὰ παρατηρηθῇ καὶ σήμερον — διὰ τινος μὲν τόπους ἡ ἡλιακὴ ἐκλείψις νὰ εἶνε ὀλική, βραχυτάτης διαρκείας, μόλις ὀλίγων δευτερολέπτων τῆς ὥρας, δι' ἄλλους δὲ τόπους, ἐπίσης ἐπὶ τῆς στενῆς ζώνης τῆς κεντρικῆς ἐκλείψεως εὐρισκομένους, νὰ εἶνε δακτυλιοειδής. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι, διαρκούσης τῆς ἐκλείψεως, μεταβάλλεται κυρίως ἢ ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασις τῆς Σελήνης καὶ ἐπομένως αὐξομειοῦται ἀντιστρόφως πρὸς ταύτην καὶ ἡ φαινομένη διάμετρος τῆς Σελήνης, οὕτως ὥστε ὁ σεληνιακὸς δίσκος ἄλλοτε μὲν νὰ καλύπτῃ ὁλόκληρον τὸν ἡλιακόν, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸ κεντρικὸν αὐτοῦ μέρος.

Οὕτως ἡ γραμμὴ τῆς κεντρικῆς ἐκλείψεως, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶνε σήμερον ὁρατὴ ἢ δακτυλιοειδὴς ἐκλείψις, ἄρχεται ἀπὸ τῆς Βενεζουέλας, διασχίζει τὴν ἀγγλικὴν Γουινέην, διαπερᾷ ἀπὸ τοῦ νοτιοδυτικοῦ πρὸς τὸ βορειανατολικὸν τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, **ἐνθα ἀποβαίνει ὀλική**, διασχίζει τὸ βορειοδυτικὸν ἄκρον τῆς Πορτογαλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας, τὸν Γασκωνικὸν κόλπον καὶ τὴν δυτικὴν Γαλλίαν, διέρχεται ὀλίγον βορειοδυτικῶς τῶν Παρισίων, φθάνει παρὰ τὴν Λιέγην, **ἐνθα ἀποβαίνει καὶ πάλιν δακτυλιοειδής**, καὶ τοιαύτη διαπερᾷ τὴν Βαλτικὴν, διασχίζει τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ μέρος τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας καὶ περατοῦται ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ.

Ἡ Κωνσταντινούπολις εὐρίσκεται ἐν τῇ νοτιά ζώνῃ τῆς μερικῆς ἐκλείψεως, ὑπελογίσθη δὲ ὅτι, καιροῦ ἐπιτρέποντος, θὰ ἐβλέπομεν ἀποκρυπτόμενον ὑπὸ τῆς παρεμβαλλομένης Σελήνης τὸ ἥμισυ περιττον τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου.

Πέραν, τῇ 4 Ἀπριλίου 1912.

ΗΛΙΑΣ Γ. ΒΗΛΣΑΡΑΚΗΣ
καθηγητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον συνέβη μεταξὺ τῶν Ἑλληνιστῶν καὶ τῶν Ἑβραίων καὶ ὁ συνεπείᾳ τούτου διορισμὸς τῶν ἐπὶ διακόνων, τῶν ὁποίων καθήκον ἦτο ἡ ἐποπτεία τῆς χορηγίας, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι μὴ ἐγκαταλείψωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἵνα διακονῶσιν εἰς τὰς τραπέζας. Καὶ ὁ Ἀπόστολος ἀναγράφει ὅτι «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ᾠξάνε καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλήμ».

Ἡ περικοπὴ αὕτη εἶναι πρέπον νὰ μελετηθῇ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου, μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς. Οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ δύνανται νὰ εἶναι καλοὶ ποιμένες, ἐνάρετοι ἄνθρωποι, λαμπρὰ θεοσεβείας καὶ ἀρετῆς παραδείγματα, ἐν τούτοις ἂν σιγῶσιν, ἂν ἀφίνωσι καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐκαιρίαν ὅπως ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ των, ὑπολείπονται πάντοτε καὶ ὑστεροῦσι, παραμελοῦσιν ἐν τῶν σπουδαιοτέρων καθηκόντων των καὶ ὑποβιβάζουσι τὴν ἀξίαν τοῦ κηρύγματος.

Ὁ ἄμβων οὐδέποτε πρέπει νὰ σιγᾷ. Ἄν τὸ τελεωργικὸν μέρος μιᾶς ἱερᾶς μυσταγωγίας καταπλήσῃ, ἐπιβάλλῃ, συγκινή, ἡ διδαχὴ ὅμως στηρίζῃ, νουθετεῖ, προάγει, χαρίζει τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἄπελπιν, βακτηρίαν εἰς τὸν τυφλόν, φανὸν εἰς τὸν παραπλανηθέντα.

Μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν μας, εἰς τὴν κοινωνίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία συρρέει εἰς τὸν ναόν, εὐρίσκεται ὁ τάλαιπωρημένος οἰκογενειάρχης, ὁ δυστυχὴς βιοπαλαιστής, ὁ ἄπελπις, ὁ ἀσταθὴς εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς του νέος, ἡ ἁμαρτωλὸς σύζυγος, ἡ ἐλαφρὰ μήτηρ, ἡ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πταῖσμα νεᾶνις. Εἰσέρχονται καὶ μένουσιν ἐκεῖ. Ἄν παρέλθῃ ἡ ὥρα χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ ποιμένου, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ τὸ παρήγορον κήρυγμα, τότε ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἐξέλθουν διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν ἠθικὸν των κατήφορον, διὰ νὰ βαδίσωσι τὴν ὁδὸν τοῦ ὀλέθρου. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ θὰ πέσωσι θύματα, τοσούτω μᾶλλον οἰκτρά, ὅσον οὐδεὶς ἐφρόντισε μὲ μίαν καλὴν λέξιν, μὲ μίαν ὠφέλιμον συμβουλὴν νὰ τὰ ποδηγετήσῃ καὶ νὰ τὰ σώσῃ.

Ὅπως εἰς κάθε στιγμὴν ἡ κακία διωλεύει καὶ παρασύρει, ὅπως πανταχοῦ ὁ ὑποβόσκων ἠθικὸς καταστροφεὺς εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ προβάλλῃ τὴν ἰοβόλον κεφαλὴν του, οὕτω καὶ ἡ διὰ τοῦ κηρύγματος ἀντίδρασις πρέπει νὰ ἐνεργῇ πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ἀφειδῶς. Παρὰ τὸν ἄμβωνα ἅς ταχθῇ τὸ βῆμα τῶν συλλόγων, ἡ ἔδρα τῶν σχολῶν, αἱ στήλαι τῶν ἐφημερίδων καὶ αἱ σελίδες τῶν βιβλιαρίων. Ἄν δὲν ἀρκοῦσιν οἱ «κατηχηταί», ἅς καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις των καὶ ἄλλοι. Οὐδέποτε θὰ εἶναι ὑπεράριθμοι οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου.

Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι καρποφόρον τὸ κήρυγμα, διὰ νὰ ἐπιδρᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῶν καρδιῶν καὶ οὕτω σώζῃ, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ λαμβάνῃ τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας. Ὅταν εἰς τὸν λόγον τοῦ ἱεροκήρυκος ἡ διδασκάλου ὁ τάλαιπωροῦν ἄνθρωπος ἀκούῃ τὸν πόνον του, ἀμέσως διατίθεται εὐνοϊκῶς, ἀκούει προσεκτικὰ καὶ ὠφελεῖται ὅταν ὅμως τοῦ ὁμιλοῦσι διὰ ξένα πράγματα, τότε ἡ δὲν προσέχει ἡ δὲν ἐννοεῖ.

Ἄς λάβωσιν ὑπ' ὄψει λοιπὸν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνεδέχθησαν τὸ ὑψηλὸν τοῦτο καθήκον, ὅτι ἀπὸ τὰ χεῖλη των ἐξαργαῖται ἡ λύτρωσις τῶν ψυχῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀκούουσιν. Ἄς μὴ μεγαλορρημονῶσι λοιπὸν, ἅς μὴ κατατρίβωνται εἰς λόγους κενοὺς καὶ εἰς θεωρίας ἀφηρημένας· ἅς ζήσωσι τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἅς ἐξετάσωσιν αὐτὴν καλῶς, ἅς ἴδωσι τὰς ἐλλείψεις της, τὰ πάθη της, τὰς ἀνάγκας της, τοὺς πόνους της καὶ τότε ἅς ἀναλάβωσι νὰ ὁμιλήσωσι περὶ αὐτῶν.

Τότε τὸ κήρυγμα θὰ ἔχῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ τὰ μᾶλλον ποθητὰ ἀποτελέσματα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ γεγονὸς τῆς ἐβδομάδος εἶναι τὸ διάδημα τῶν ἐνταῦθα πρεσβευτῶν τῶν Μ. Δυνάμεων πρὸς μεσολάβησιν. Τὸ διάδημα τοῦτο εἶχε προγνώσθῃ, πολλὰ δὲ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν διεδίδοντο σχετικῶς πρὸς τοῦτο. Καὶ ὄντως τὴν Τρίτην, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ρωσίας καὶ μετ' αὐτὸν οἱ πρεσβεῦται τῆς Ἀγγλίας, Αὐστρουγγαρίας, Γερμανίας καὶ Γαλλίας μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ προέβη ἕκαστος ἰδιαιτέρως εἰς τὸ πρὸς μεσολάβησιν διάδημα.

Καίτοι ἀπόλυτος ἐκρατήθη μυστικότης ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ διαδήματος τούτου, ἐν τούτοις εἶναι γεγονὸς ὅτι εἶχεν ὅλως φιλικὸν χαρακτήρα, σκοπὸν δὲ νὰ ζητήσῃ τὰς παρὰ τῆς Τουρκίας ὀριζομένας βάσεις ἐν περιπτώσει διαπραγματεύσεων διὰ τὸ Τριπολιτικὸν ζήτημα. Εἰς ἐπιβεβαίωσιν καὶ ἐπίτασιν τοῦ φιλικοῦ χαρακτήρος, ἡ ἐπίσκεψις τῶν πρεσβευτῶν δὲν ἐγένετο ἐν τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ, τῇ προτάσει τῆς Γερμανίας. Εἶναι δ' ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἡ πρότασις τῆς Ρωσίας ἐπολεμήθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας, ἥτις καὶ ὑπερίσχυσε, δοθέντος εἰς τὸν τύπον τοῦ διαδήματος φιλοτουρκικοῦ χαρακτήρος.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν Μ. Βεζύρην καὶ τοὺς λοιποὺς συναδέλφους του. Πράγματι δὲ συνεκλήθησαν ἑκτακτα ὑπουργικὰ συμβούλια, εἰς τὰ ὁποῖα συνεζητήθη εὐρέως τὸ ζήτημα. Λέγεται ὅτι οἱ ὅροι τῆς Τουρκίας εἶναι : ἡ κυριαρχία τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων. Οὐχ ἥττον ὑπεσχέθη ὅτι θὰ δώσῃ ἐμπορικὰς προνομίας.

Αἱ ἐκλογαὶ ἐτελείωσαν, μεινάσης τῆς περιφερείας Κωνσταντινουπόλεως τελευταίας. Πανταχόθεν σχεδὸν ἀγγέλλονται νίκαι καὶ ἐπιτυχίαι τῶν ἐνωτικῶν υποψηφίων. Ἐνταῦθα δὲ γενομένης τῇ Τετάρτῃ τῆς ἐκλογῆς, ἐξελέγησαν ὅλοι οἱ υποψήφιοι τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» ἦτοι : Τζαχίτ βέης, διευθυντῆς τῆς «Τανίν», Νεσιμή βέης, Τουρκοκρῆς, Μεμδοῦχ βέης, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, Χασήμ βέης, τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, Σεφῆκ βέης, ἔμπορος, ἀδελφὸς τοῦ Ριφαὰτ πασᾶ, Ζογρὰπ ἐφ., Χαλατζιὰν ἐφ., Φαράτζη ἐφ., οἵτινες ἔλαβον ψήφους κυμαινομένας μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ 450—457.

Οἱ Ἕλληνες υποψήφιοι τοῦ Κομιτάτου Ἄρτας ἐφ. καὶ Ὀρφανίδης ἐφέντης ἔλαβον 456 καὶ 455 ψήφους.

Οἱ φιλελεύθεροι ἀπέσχον τῆς ἐκλογῆς, οἱ δ' Ἕλληνες υποψήφιοι τοῦ Πολιτικοῦ Συνδέσμου ἔλαβον ὁ μὲν Κοσμίδης ψήφους 5 καὶ ὁ Κ. Κωνσταντινίδης 2. Ἡ Βουλὴ συνεκλήθη προχθὲς Πέμπτην, παρουσία τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου, τῶν αὐτοκρατορικῶν πριγκήπων καὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ Κράτους.

Αἱ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας σχέσεις ὁλονὲν βελτιοῦνται κατόπιν τῆς ὀρισμένης πλέον πολιτικῆς τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τῆς προσεχοῦς μάλιστα ἀφίξεως τοῦ κ. Ι. Γρυπάρη, οὗτινος ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρουσία ἀποτελεῖ σοβαρὰν ἐγγύησιν τῶν ἐξαιρετικῶν σχέσεων, εἰς ἃς εὐρίσκονται τὰ δύο ὁμοῦ κράτη.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀπὸ ἑβδομάδος ἀκριβῶς ἄγει διπλᾶς πανηγύρεις· τὸ Ἰωβιλαῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπ' ἑνὸς καὶ τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν ἀπ' ἑτέρου συνεκέντρωσαν εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν πόλιν τοὺς ἀντιπροσώπους ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων καὶ ὅλων τῶν κρατῶν, οἱ ὅποιοι μετέβησαν ἐκεῖ διὰ ν' ἀπευθύνωσιν ἓνα θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην πλὴν θερμοεργὸν πνευματικὴν κυψέλην, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ συνεχίσῃ, εἰς τὰ ἴδια ἐδάφη ἀκριβῶς, τὸ ἔργον τῶν ἀρχαίων Γιγάντων τοῦ Πνεύματος. Καὶ τόσον ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Ἀκροπόλεως βράχον, ὅσον καὶ μέσα εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Πανεπιστημίου, ἐτινίσθη μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ὁ ὕμνος πρὸς τὴν αἰωνίαν θεάν, ὁ ὕμνος πρὸς τὴν γλυκυτάτην Σοφίαν.

Ἀναγινώσκων τοὺς λόγους ἐκείνους καὶ ἀναπολῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὴν ὥραν αὐτὴν πνευματικὴν ἐορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πάντες ἡσθάνοντο ὅτι εἶναι ἀδελφοί, τέκνα μιᾶς Γῆς καὶ ἱερεῖς μιᾶς κοινῆς θεότητος, ἀναπλάττων τὴν ὥραν ἐκείνην συγκέντρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ διαίρεσις καὶ ὁ φυλετισμός, ἡ ἔχθρα καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἀντιζηλῖαι δὲν χωροῦσιν, ἀρχίζω νὰ ὀνειρεύωμαι ἐν ἄφθαστον, πραγματικῶς, μέλλον, κατὰ τὸ ὁποῖον τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα θὰ σκιαῇ ἡ θαλπερὰ τῆς Εἰρήνης σκιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅλαι αἱ προσπάθειαι θὰ τείνωσι πρὸς τὸν εὐγενέστερον σκοπὸν, πρὸς τὸ ἰδεῶδες τέλος· τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

✽

Ἄλλοτε, κατὰ τοὺς χρόνους, τοὺς ὁποίους περιβάλλει ὁ μυθικὸς πέπλος, ὅταν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Κεκροπίας συνώκισον τὰς Ἀθήνας, δύο μεγάλοι θεοὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πανθέου—λέγει ἡ παράδοσις—ἤρσαν περὶ τοῦ τίς ἐξ αὐτῶν θὰ εἶναι ὁ πολιοῦχος τῆς πόλεως ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα καὶ ἡ δόξα ἐμελλε ν' ἀπαθανατισθῇ διὰ τῶν αἰώ-

νων· ὁ Ποσειδὼν καὶ ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ. Κτυπᾷ ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὴν φοβερὰν αὐτοῦ τρίαιναν καὶ ἀμέσως θυμοειδῆς προβάλλει ἵππος, τὸ σύμβολον τοῦ πολέμου καὶ τῶν μαχῶν. Πλήττει καὶ ἡ Διόπαις τὸ δόρυ ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ εὐθὺς ἀναθάλλει ἡ ἱερὰ ἑλαία, τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς αἰωνιότητος. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι δὲν ἐδίστασαν οὔτε μίαν στιγμήν καὶ ἡ γλυκεῖα καὶ ἀγνή παρθένος ἔδωκε τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς κατοίκους της.

Ὁ καλλίγραμμος Παρθενὼν καὶ ἡ αἰωνία ἑλαία θὰ συμβολίσῃ ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐσυμβόλισεν ἐπὶ αἰῶνας, τὸ τελειότατον πνευματικὸν ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν.

✽

Παρήλθον τὰ ἔτη, οἱ αἰῶνες ἐκυλίσθησαν ὡς ὀγκόλιθοι, παρασύραντες γενεὰς καὶ μεταβαλόντες τὰ πάντα. Χάνονται πλέον αἱ ἱστορικαὶ μαρτυραὶ καὶ σκοτίζονται διὰ τοῦ χρόνου ὡς μυθικαὶ παραδόσεις, τὰ ὥραια ἀνάγλυφα φθείρονται καὶ ἀποβάλλουσι τὴν πρώτην τῶν αἰγλῶν, οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ μεταβάλλονται εἰς ἑρείπια, τὰ πάντα τέλος ἤλλαξαν ὄψιν καὶ μόνον τῆς γλυκείας πολιούχου τὸ ἔμβλημα, μόνον τὸ ἀρχαῖον καὶ εὐγενὲς ἰδανικὸν δὲν μετέλλαξεν, ἀλλὰ πάντοτε ἀναθάλλει ὡς καὶ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐξεικονίζει.

Καὶ σήμερον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀμφιετηρίδος ἑνὸς πνευματικοῦ κέντρου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τρία τέταρτα αἰῶνος ἐσκόρπισε τὴν παιδείαν καὶ προήγαγε καὶ αὐτό, ὅσον ἡδυνήθη, τὴν Ἐπιστήμην, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὅποιοι ἀφιέρωσαν τὰς μελέτας των διὰ τὴν Ἀνατολήν, βλέπομεν νὰ συρρέουν καὶ νὰ συνέρχονται ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀνδρὲς τῶν ποικιλοτέρων κλιμάτων, ἀνδρες τῶν μᾶλλον ἀντιζηλῶν ἔθνων, ἀλλ' ὅλοι ἡδελφωμένοι πλέον καὶ συνηνωμένοι, διότι αἰσθάνονται ὅτι ὅλοι ἐργάζονται δι' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὥραίου.

✽

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἐκτὸς τῆς ἄλλης μεγάλης ὄντως ἐργασίας, ἡ ὁποία παρουσιάσθη ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Πανεπιστημίων εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν, ἐκτὸς τῆς δι' αὐτοῦ ἐνισχύσεως τόσον ἐνδιαφερουσῶν σπουδῶν, ἐκείνο, τὸ ὁποῖον μὲ κατακτᾷ περισσότερον, εἶναι τὸ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον τοῦ Συνεδρίου. Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, μετὰ τὰ πολυώνυμα διεθνή συνέδρια καὶ αἱ διπλαῖ τῶν Ἀθηνῶν πνευματικαὶ εορταὶ θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἰδέας, τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Καλλιτεχνία προϋποθέτει, τῆς ἰδέας τῆς γενικῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀδελφικῆς συνεννοήσεως.

Ἐπὶ πολὺ, εἶναι ἀληθές, ὁ ἀνθρώπος θὰ ἐξακολουθῇ τὴν πορείαν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πολὺ ἡ Ἔρις θὰ χωρίζῃ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ αἱ λόγχαι θὰ λάμπωσι γυμναὶ καὶ αἱμοσταγεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἀλλ' ὁ Ἐπιστήμων, ὁ Καλλιτέχνης καὶ ὁ Ποιητὴς θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του, ἡ ἱερὰ ἑλαία θὰ ἐνισχύῃ τὰς προσπάθειάς του καί, τίς οἶδε, θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ δένδρον αὐτὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς αἰωνίας νεότητος, ποτισθὲν μὲ τοὺς ἰδρωτάς τῶν προσπαθειῶν, θὰ σκιασῇ ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῇ σκιάν του ὅλους, ὅχι πλέον ὡς νικητὰς καὶ ἡττημένους, ὡς εἰλωτάς καὶ δυνάστας, ὡς φαῦτατικούς ἐχθροὺς ἢ ὑστεροβούλους φίλους, ἀλλ' ὡς ἀδελφοὺς, δι' ἓνα καὶ μόνον ἀπὸ κοινοῦ ἀγωνιζομένους σκοπὸν, τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Πνεύματος καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου!

Θ. Κ. Μ.

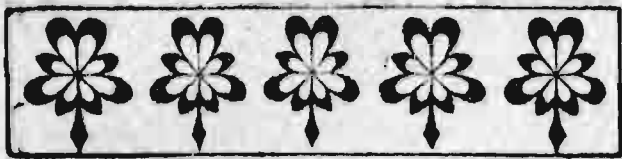
ΓΝΩΜΑΙ

— Θέλεις νὰ γίνῃς εὐτυχὴς διὰ μίαν στιγμήν; Ἐκδικήσου. Θέλεις νὰ εἶσαι εὐτυχὴς διαρκῶς; Συγχώρησον.

— Μὴ κάμῃς ποτὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ εἴπῃς.

— Ζωὴ ἀεργὸς καὶ ὀκνηρὰ εἶναι προκαταβολικὸς θάνατος.

— Τὸ πλέον μεγαλύτερον πλοῖον φοβεῖται καὶ ἀπὸ τὴν πλέον μικροτέραν πέτραν.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἑόρτασε τὴν ἑβδομηκοστὴν πέμπτην ἐπετηρίδα του. Αἱ σχετικαὶ ἑορταὶ διεξήχθησαν συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς ἐνώπιον τῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ προσελθόντων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Πανεπιστημίων καὶ Κρατῶν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θεωροῦμεν ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον νὰ χαράξωμεν μερικὰς γραμμὰς χρονολογικῶς περὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου τούτου.

Ἡ ἱδρύσις.

Ἡ πρώτη ἰδέα ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλέα Ὀθωνα, ὅστις ἐζήτησε νὰ πλουτίσῃ τὴν πτωχὴν πρωτεύουσάν του μὲ ἀνώτερον ἐπιστημονικὸν ἴδρυμα. Οὕτω τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1836 ἐξεδίδετο βασιλικὸν διάταγμα κατὰ διαταγὴν μὲν τοῦ βασιλέως, ὑπογεγραμμένον δὲ ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τότε τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον Ἀρμανσπεργ, Γ. Ρίζου, Σμῆλτς, Δρόσου, Μανσόλου, Α. Γ. Κριεζῆ καὶ Γ. Λασσάνη. Διὰ τοῦ βασιλικοῦ τούτου διατάγματος ἐμελλε ν' ἀνοιχθῇ ἐπίσημος τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 1837 τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ διάταγμα τοῦτο, καταργηθὲν μετ' ὀλίγον, ἀντικατεστάθη ὑπὸ δύο νεωτέρων, τοῦ τῆς 14 Ἀπριλίου 1837 περὶ προσωρινοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις συστηθησομένου Πανεπιστημίου καὶ τοῦ τῆς 22 Ἀπριλίου 1837 περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀμφότερα τὰ διατάγματα ταῦτα ἔφερον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ.

Τὸ ἀρτισύστατον τοῦτο ἴδρυμα, κατὰ τὸ ἐν Γερμανίᾳ ἔθος, ὠνομάσθη «Πανεπιστήμιον Ὀθωνος».

Τὰ ἐγκαίνια.

Ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὁρίσθη τὴν 3 Μαΐου 1837.

Συγκινημένοι παρέστησαν τὴν ὁρισθεῖσαν ἐκείνην ἡμέραν πάντες οἱ ἐπίσημοι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν πολιτῶν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον ἐγκατέστη τότε ἐν μιᾷ τῶν μεγίστων τότε ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, τοῦ Κλεάνθους, παρὰ τοὺς βορειανατολικοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. Τῆς ἱστορικῆς ταύτης οἰκίας, ὡς διατηρεῖται σήμερον, παραθέτομεν τὴν εἰκόνα. Τὸ θέαμα τῶν ἐγκαίνιων ἦτο συγκινητικόν. Πρῶτος ὁ Μητροπολίτης ἐτέλεσεν ἀγιασμὸν καὶ ἠυλόγησε τὸν οἶκον, ὁ ὁποῖος προωρίζετο νὰ στεγάσῃ τὴν πρώτην ἀκαδημαϊκὴν νεολαίαν.

Ὁ Ὀθων τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο πολὺ συγκινημένος καὶ καθὼς ἀναφέρουν αἱ τότε ἐφημερίδες «τρὶς ἐδάκρυσε».

Οἱ πρῶτοι καθηγηταί.

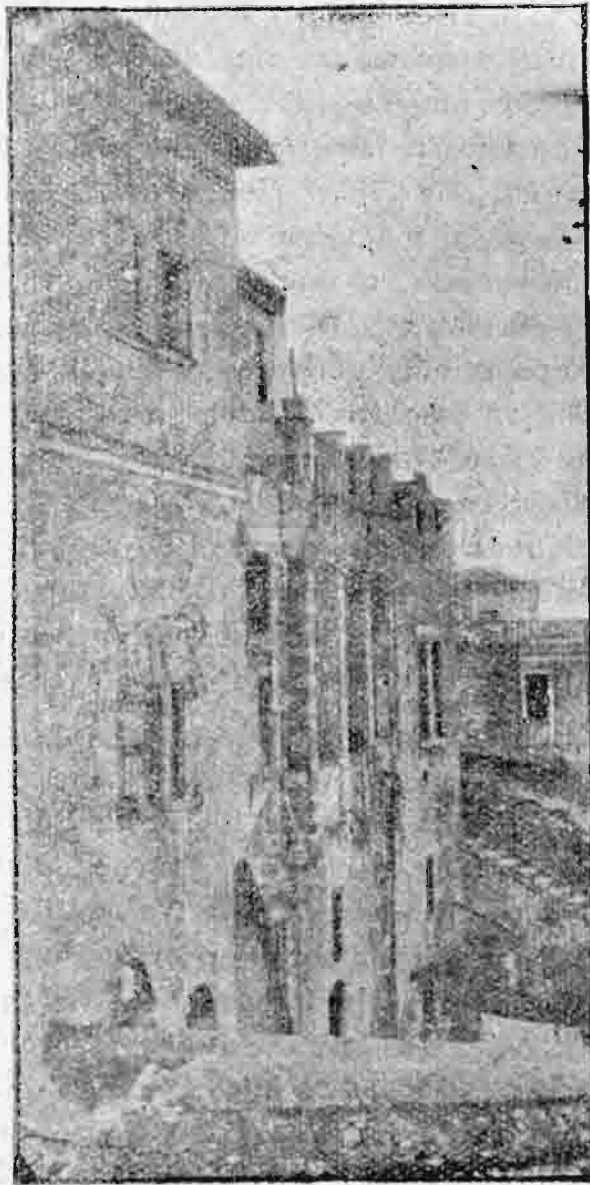
Παραθέτομεν τὸν κατάλογον τῶν πρώτων καθηγητῶν, οἱ ὅποιοι ἐδίδασαν τὸ πρῶτον :

Μισαήλ Ἀποστολίδης, Θεόκλητος Φαρμακίδης, Κωνσταντῖνος Κοντογόννης, Κλονάρης,

Γεώργιος Ράλλης, Προβελέγγιος, Γοδεφρείδος Φέδερ, Μελάς, Ἰωάννης Σοῦτσος, Γεώργ. Μαυροκορδάτος, Ἰωάν. Βούρος, Ἀναστάσιος Λευκίας, Νικόλαος Κωστής, Ἰωάννης Ὀλύμπιος, Ἐρρίκος Τραϊμπερ, Ἀλέξιος Πάλλης, Ἰωάν. Νικολαΐδης, Λεβαδεύς, Νεόφυτος Βάμβας, Γεώργιος Γεννάδιος, Ἐρρίκος Οὐλερίχος, Λουδοβίκος Ρός, Κωνσταντῖνος Νέγγης, Κωνστ. Σχινᾶς, Γεώργιος Βούρης, Ξαβέριος Λάνδερερ, Α. Φράας, Ἀλέξ. Σοῦτσος, Κυριακὸς Δομνιάδος, Κωνστ. Μανούσης, Νεόφυτος Δούκας, Θεόφιλος Καίρης.

Πρῶτος πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τούτου διωρίσθη ὁ Κωνσταντῖνος Σχινᾶς.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν καθηγητῶν ἦτο πολὺ μεγαλειότερος ἀπὸ

Τὸ ἀρχαῖον Πανεπιστήμιον.

τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν πάντοτε νέοι, ἀλλὰ πολλοὶ τούτων μεσήλικες καὶ πολιοί. Τὸ θέαμα τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων ἦτο πολὺ περιέργον καὶ ποικίλον· πλησίον νέου δειλοῦ φοιτητοῦ ἐκάθητο κάποιος φουστανελλοφόρος μεσήλιξ καὶ πλησίον τοῦ ἑτερος, δημόσιος ὑπάλληλος αὐτός, ὁ ὁποῖος μερικὰς διαθέσιμους ὥρας ἀφιέρωνε εἰς τὸ ν' ἀκούσῃ πράγματα ἄγνωστα.

Ὁ Φίλιππος Ἰωάννου παρωμοίαζε τὴν αἰθούσαν ἐκείνην ἢ μᾶλλον τὴν ὁμάδα τῶν τότε φοιτητῶν πρὸς τὰς ἀκαδημίας τῶν ἀρχαίων σοφῶν καὶ σοφιστῶν, εἰς ἃς ἡ ἡλικία δὲν ἦτο οὔτε κόλυμα, οὔτε προσόν.

Διὰ νὰ δώσωμεν δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ τὸ τί ἦτο τὸ πρῶτον Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, σημειοῦμεν ὅτι εἶχε *μὴν καὶ μόνην αἰθούσαν* παραδόσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετέβαινον ἐκ περιτροπῆς οἱ διάφοροι καθηγηταὶ ὅλων τῶν σχολῶν.

Πρῶτος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τούτου εἰς τὴν ἱατρικὴν ἦτο ὁ Ἀναστάσιος Γούδας, ὁ γνωστὸς ὡς συγγραφεὺς τῶν «Παραλλήλων βίων», λαβὼν τὸ δίπλωμά του κατὰ τὸ 1840 μὲ βαθμὸν ἄριστα.

Τὸ νέον κτίριον.

Κατὰ τὸ 1839 συνέστη ἐπιτροπεία πρὸς συλλογὴν ἐράνων χάριν τῆς οἰκοδομῆς, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήσῃ τὸ Πανεπιστήμιον. Ἡ προθυμία τῶν δωρητῶν ὑπῆρξε μεγάλη. Προτοῦ ἀκόμη δημοσιευθῇ τὸ διάγραμμα τῶν ἐράνων, κατὰ τὰς 13 πρώτας ἡμέρας εἶχε συλλεγῇ ποσὸν 14,780 δραχμῶν. Ἐπὶ κολούθησαν καὶ πολλαὶ γενναῖαι δωρεαί, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλισαν τὰ πρῶτα ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς. Οὕτω δὲ τὴν 2 Ἰουλίου 1839 κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου κτιρίου, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χριστιανοῦ Χάνσεν, ἀδελφοῦ τοῦ ἀρχιτέκτονος τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας. Τῷ 1843 κατωρθώθη ἡ ἀποπεράτωσις τῆς προσθίας πλευρᾶς, εἰς ἣν ἐγκατέστησαν ἀμέσως αἱ διάφοροι σχολαί, ἐνῶ τὸ λοιπὸν κτίριον ἀπετελειούτο βαθμὸν διὰ νέων κληροδοτημάτων καὶ δωρεῶν, αἵτινες ἀνεβίβασαν τὸ οἰκονομικὸν κεφάλαιον τοῦ Πανεπιστημίου αἱ 9,636,956 δρ., ἐξ ὧν τὸ 1,403,022 ἀντιπροσώπευε τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς.

Παραρτήματα.

Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ἐκτὸς τῶν σχολῶν Θεολογίας, Φιλοσοφίας, Νομικῆς καὶ Ἰατρικῆς, ἔχει καὶ τὰ ἑξῆς παραρτήματα: Φυσιολογικὸν μουσεῖον, Χημεῖον, Ἀνθρωπολογικὸν ἐργαστήριον καὶ Μουσεῖον, Φαρμακευτικὸν φροντιστήριον, ἐργαστήριον τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς, Ἀστυκλινικὴν, Μαιευτήριον, Βρεφοκομεῖον, Νοσοκομεῖον τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων, Χειρουργικὰς κλινικάς, Παθολογικὸν ἀνατομεῖον, Βοτανικὴν συλλογὴν, Ἀστεροσκοπεῖον, Νομισματικὸν μουσεῖον, Βιβλιοθήκην κλπ.

Ἡ πρώτη οἰκία.

Ἡ οἰκία Κλεάνθους, εἰς ἣν αἱ Μοῦσαι εὔρον τὸ πρῶτον καταφύγιον, εὐρίσκεται παρὰ τὰ κρήδεμνα τῆς Ἀκροπόλεως ἀναρριχωμένη, πενιχρά, εἰς συνοικίαν καλουμένην Ἀναφιώτικα· τὸ ἀκαλλὲς καὶ ἄρρυθμον οἰκοδόμημα, τὸ ἀκανονίστως ὑπὸ παραθύρων καὶ θυρῶν διάτρητον, κατοικεῖται νῦν ἀπὸ πολυμυγῇ καὶ πολυθόρυβον ἀποικίαν, ὅλην ἐπαρχιωτῶν μαθητῶν, πλυντριῶν, χειρονάκτων, πάντων ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, οὔτε δὲ μία πλὰξ φανερῶνει τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν τοῦ κτιρίου.

Τῷ 1887 ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας

Β. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»

Εὐρίσκεται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῇ συγγραφῇ :

Δίδος Γαλατᾶ Σεραΐ, ἀριθ. 1.

— Τμὴ γρ. 4 —

ΚΑΡΟΤΣΙΕΡΗΣ - ΔΩΡΙΖΑΣ

Μέσα εις την αἴγλην καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἐτελέσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τῶν ὁποίων τὴν ὑψίστην σημασίαν ὁ τηλεγράφος μετέδωκεν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, δὲν ἔλειψε καὶ ἡ φήμη μιᾶς μεγάλης ἀθλητικῆς ἐπιτυχίας, τῆς ὁποίας ἡ τιμὴ ὁλόκληρος ἀνήκει εἰς τὴν ἀθλητικὴν ζωὴν καὶ κίνησιν τῆς πόλεώς μας.

Δύο πασίγνωστοι καὶ ἐστεμμένοι μὲ τὴν δάφνην τῆς νίκης καὶ τῆς δόξης ἀθλητικαὶ προσωπικότητες, ὁ Μεν. Καροτσιέρης καὶ ὁ Δώριζας, ἐτίμησαν ἀκόμη μιᾶν φορὰν τὸν ἀθλητισμὸν τῆς πόλεώς μας.

Ἀμφότεροι τέκνα τῆς πόλεως τοῦ Βύζαντος, συνεκέντρωσαν τὸν ἔπαινον μυριάδων διεθνῶν κόσμων, ὁ ὁποῖος προσήλθεν εἰς τὸ

Μ. ΚΑΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

πάλλευκον Ἀθηναϊκὸν Στάδιον διὰ τὰ παρακολουθήσῃ τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας καὶ τὰ στεφανώσῃ τοὺς εὐτυχεῖς νικητὰς τῶν.

Ἐξ αὐτῶν, ἐκείνον, τὸν ὁποῖον περισσότερον ὡς Ταταυλιανὸν συμπολίτην μου γνωρίζω, εἶναι ὁ Μεν. Καροτσιέρης καὶ περὶ αὐτοῦ θὰ ἀφιερῶσω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς.

Εἶναι δημιούργημα τοῦ λαμπροῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου τῶν Ταταούλων ὁ «Ἡρακλῆς», ὁ ὁποῖος εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῆς πόλεώς μας, τοὺς Πανιωνίους, τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς δὲν ἔλειψε νὰ προσφέρῃ πρωταθλητὰς καὶ νικητὰς.

Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας ἀδελφοὺς Γ. καὶ Μ. Ἀλλιπράντας, ἦλθεν ἡ σειρά καὶ τοῦ Καροτσιέρη.

Νέος κυριολεκτικῶς γιγαντόσωμος, ἔχει μυῶνας καὶ σωματικὴν κατασκευὴν ἀπὸ ἐκεί-

νὴν, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως ἐλάμβανεν ὡς πρότυπον ὁ Φειδίας, ὅταν ἐγλύφε τὰ ἀθάνατα ἀριστοεργήματα τῆς ἑλληνικῆς ἀγαλματοποιίας.

Ἀφοσιωμένος μέχρι λαιτρίας εἰς τὸν ἀθλητισμὸν, αὐτὸς καὶ μερικοὶ ἄλλοι ὁμόφρονές του ἐκαλλιέργησαν καὶ ἀνέδειξαν τὴν σημερινὴν παγκόσμιον φήμην τοῦ «Ἡρακλέους».

Ὁ «Ἡρακλῆς» ἐγεννήθη πρὸ εἰκοσαετίας, κατὰ πρότυπον εἰς τὸν ἀθλητικὸν ὀργανισμὸν τοῦ Καροτσιέρη, τῶν ἀδελφῶν Γιουλτζιδῶν καὶ ἄλλων τινῶν Ταταυλιανῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι διὰ πρώτην φορὰν, μὲ ἄτεχνον δοκὸν συνενώσαντες δύο ἐκ τῶν κυπαρίσσων τῆς τοποθεσίας Χαζνέ, ἤρχισαν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην ἀθλητικὴν των ἔφεσιν.

Τῇ συστάσει τοῦ ὑποφαινομένου ὁ μακαρίτης ἐγκριτὸς Ταταυλιανὸς Βασ. Γιουλτζιδῆς ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ κατὰστημα τοῦ Μπὸν Μαρσέ τοῦ Πέραν ἀρκετὰ ὄργανα γυμναστικῆς, τὰ ὁποῖα καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Ἀρρεναγωγεῖον Ταταούλων, μὲ τὴν ρητὴν διάταξιν ὅπως οἱ περὶ τὸν κ. Μ. Καροτσιέρην μικροσκοπικοὶ ἀκόμη ἀθλητῖσκοι ἐλευθέρως γυμνάζωνται εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρρεναγωγείου.

Βραδύτερον, πάντοτε ὑπὸ τὴν χορηγίαν τοῦ κ. Γιουλτζίδου καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ὑποφαινομένου, συνετάχθησαν αἱ πρῶται περὶ γυμναστικοῦ ὀλιγομελοῦς ὁμίλου διατάξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤρχισαν νὰ καταλήξουν εἰς τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον «Ἡρακλῆς», στεγασθέντα κατ' ἀρχὰς ὅπου καὶ σήμερον ἔχει τὴν ἑδραν του.

Οὔτε εἰδικοὶ διδάσκαλοι, οὔτε ἄλλαι εἰδικαὶ προβλέψεις ἐνεφύσησαν τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς σημερινῆς λαμπρότητος τοῦ «Ἡρακλέους».

Ὁ ἀκούραστος ζῆλος καὶ ἡ περίζηλος ἀμύλλα ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν μελῶν του ἐργάσθη καὶ μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον ἐργάζεται μέχρι σήμερον, προσθέτων ἕκτοτε καὶ κάθε τόσο καὶ μιᾶν δάφνην εἰς τὰς τόσας ἀφθόνους τοιαύτας του.

Καὶ ὁ Σύλλογος, ὁλονὲν ἐνδόξως ἐξελισσόμενος, ἠτύχησε ν' ἀποκτήσῃ πρόεδρόν του τὸν ἀδελφὸν τοῦ νικητοῦ, τὸν φιλοπρόδον κ. Ἰωάνν. Καροτσιέρην, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἐδραιωθείς εἰς συστηματικὸν καθ' ὅλα Γυμναστικὸν Σύλλογον, κατήλθε νικητὴς παντοῦ, μέχρι καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

Ἡ νίκη, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα, ἀπαξ ἐγκαθιδρυθεῖσα εἰς ὅλον τοῦ «Ἡρακλέους» τὸν ὀργανισμὸν, μὲ ζηλευτὴν πραγματικὴν ἐργασίαν θεραπεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ σημερινοῦ προεδροῦ τοῦ Συλλόγου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ φιλοτίμου κ. Παντ. Καστανάκη.

Πόσα καὶ ὁποῖα καὶ τὰ ἄλλα πολυώνυμα ἀθλητικὰ σωματεῖα τῆς πόλεώς μας δὲν θὰ εἶχον νὰ ὠφεληθοῦν, ἐὰν ἐμελέτων τὴν ἀπλὴν, ἀλλὰ συστηματικὴν καθ' ὅλα διοργάνωσιν, τὴν ὁποίαν περικλείει ἡ ἱστορία τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλέους» τῶν Ταταούλων!

Α. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

* ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΔΙΑΛΕΞΙΣ *

Εἰς μιᾶν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν προσεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ γνωστὸς τῆς πόλεώς μας ἱατρὸς κ. Β. Κιολεμένογλου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἐπὶ τῶν κοινωνιῶν ἐπιδράσεως τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Τὸ θέμα, δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις, ἦτο ἐλάχιστα ἐπαγωγόν, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τοῦτο ὀλιώτερον ἐνδιαφέρον. Ἀκριβῶς μάλιστα εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος ζήτημα, τὸ ὁποῖον, ὡς πολὺ ὀρθῶς παρατήρησεν ὁ ἀγορευτὴς, δὲν ἐγένετο ἀντικείμενον διαλέξεων ἐν τῷ Συλλόγῳ, ὅχι διὰ τὴν ἔλλειψιν σπουδαιότητος ἢ καταλλήλων ρητόρων, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπερβάλουσαν σεμνοτυφίαν, ἣτις θέλει νὰ μὴ λέγωνται ὅσα γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἂν ἔτι ἐκ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν προκύψῃ ἡ γνώσις, πέσωσιν αἱ προλήψεις καὶ ἐπέλθῃ ἡ σωτηρία.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν σεμνοτυφίαν ταύτην, προσκειμένου περὶ τόσον σπουδαίου ζητήματος, τὸ κοινόν μας ἀρχίζει ν' ἀποβάλλῃ, διότι κατεπλημύρισε τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου ἀσφυκτικῶς. Δὲν δυνάμεθα ἐδῶ δυστυχῶς νὰ κρίνομεν περίληψιν τῆς διαλέξεως τοῦ κ. Κιολεμένογλου, ὅστις ἀνέφερε πρῶτον μὲν τὰς διαφορὰς τῶν νοσημάτων αὐτῶν ἐκδηλώσεις καὶ τὴν ὁλεθρίαν αὐτῶν καὶ καταστρεπτικὴν ἐπὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐπίδρασιν· ἔπειτα δ' ἐτόνισε τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχομεν πάντες ἐκ τῆς μεταδόσεως τῶν νοσημάτων τούτων, ἅτινα εἶναι δυνατόν νὰ μεταδοθῶσι ποικιλοτρόπως καὶ συνέστησε τὰ ληπτέα ὑπὸ τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας μέτρα, πρὸς πρόληψιν καὶ ἀπόκρουσιν ἐχθροῦ ὁλεθρίου, ὑποσκάπτοντος τὴν ὕλικήν, σωματικὴν καὶ ἠθικὴν εὐημερίαν τῶν κοινωνιῶν.

Περαιῶν τὴν διάλεξιν του ὁ κ. Κιολεμένογλου ἐχαροποίησε τὸ ἀκροατήριόν του διὰ τῆς εἰδήσεως, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται νὰ ἰδρυνθῇ σύλλογος πρὸς προστασίαν τῆς φυλῆς μας ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, ὅστις θ' ἀναλάβῃ νὰ διαφωτίσῃ τὸν λαὸν καὶ νὰ καταπολεμήσῃ ὀρισμένας προλήψεις, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἐκατόμβαι ὅλαι πίπτουσι θύματα. Θὰ εὐχηθῶμεν εἰς τὸν εὐεργετικὸν τούτον σύλλογον θαυμασίαν ἐπιτυχίαν καὶ προκοπὴν καὶ θὰ συστήσωμεν εἰς ὅλους νὰ συντελέσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἡ δημοσιογραφία πρώτη θὰ δείξῃ τὸ παράδειγμα καὶ θὰ ταχθῇ εἰς τὸ πλευρόν του, ἐτοίμη νὰ τὸν ἐνισχύσῃ εἰς τὰς προσπάθειάς του, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν δυστυχὴ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοῦ σκληροῦ τούτου φόρου πρὸς τὸν εἰδεχθῇ Μινώταυρον.

Μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΦΑΡΟΙ

Τὰ τελευταία ἐν τῷ Ὠκεανῷ ναυάγια συνετέλεσαν νὰ καταδειχθῇ ἡ ἀνάγκη τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φάρων καθ' ὅλα τὰ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν παράλια τῆς Γαλλίας, ἵνα προλαμβάνωνται αἱ ἀγριαι αὐταὶ καταστροφαι διὰ τοῦ σωτηρίου φωτός των.

Ὅταν ἡ νύξ ἐπέρχεται καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς λυσσαλέας θαλάσσης ἐπαυξάνῃ τὸ ἀδιὰ-πέραστον σκότος, δταν οὐδὲν τέλος δεικνύῃ τὴν γῆν, ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ κύματα ἀποτελοῦσι μίαν ἀγρίαν, θολὴν καὶ ἀπροσδιόριστον ἔκτασιν, μία ἀκτίς τοῦ φάρου πολλάκις ἀποτελεῖ τὴν σωτηρίαν εἰς τὸν ναυτίλον, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν ποῦ πρέπει νὰ κατευθυνθῇ καὶ τί ν' ἀποφύγῃ. Ἡ νύξ ὡς εἶναι ἀφεγγής, οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὡς ἐνώνωσι τὰς τρομακτικὰς κραυγὰς των, ὁ ναύτης προστατεύεται διὰ τοῦ φάρου κατὰ τῶν ἐχθρῶν του τούτων.

Ὁ φάρος ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν μικρὰν νήσον τῆς Αἰγύπτου, ἣτις ἐκαλεῖτο οὕτω. Ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἱδρύσε τὸν πρῶτον πυρφόρον πύργον, ὅστις συγκατηριθμεῖτο μετὰ τῶν 7 θαυμάτων τοῦ κόσμου. Ἐκτοτε ὅλοι οἱ παρόμοιοι πύργοι εἰς τὰς περισσοτέρας σχεδὸν εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καλοῦνται φάροι.

Οἱ φάροι εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ φωτοδόλου μηχανῆς λύχνων Ἀργάνδου δι' ἐλαίου, ἡλεκτρικῶν ἢ δρυμνονδίων λύχνων, τῶν ὁποίων τὸ φῶς διὰ συστήματος φακῶν ἢ κατόπτρων λαμβάνει μεγάλην ἐντασιν. Τὸ φῶς των εἶναι ἢ συνεχές ἢ διακόπτεται καθ' ὀρισμένα χρονικὰ διαστήματα, ἵνα ὁ ναυτιλλόμενος διακρίνῃ ἀνευ δυσκολίας τοὺς διαφόρους φάρους.

Εἰς φάρος κοστίζει ἀρκετά, ἀναλόγως πάντοτε τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἀπαντῶσιν εἰς τὴν οἰκοδομήν. Ὁ φάρος τοῦ Port-Vendres ἐστοίχισεν 60.000 φρ., ὁ τῆς Coubre 100.000. Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ φάροι περισσότερον δαπανηροί. Ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἀπῆτησε 35 ἑκατομμύρια, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον δὲ 800 τάλαντα, δηλαδὴ 4.000.000 φράγκα. Ἐκ τῶν νεωτέρων φάρων ὁ τοῦ Reef τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐστοίχισεν 1.942.500 φρ. καὶ ὁ ἀγγλικὸς φάρος τοῦ Skerryvore 1.820.880 φρ. Τὰ περισσότερα χρήματα καὶ τὸν περισσότερον χρόνον δαπανῶσιν ὅπως οἰκοδομήσωσι τὰς βάσεις τοῦ φάρου, τὰς ὁποίας πολλάκις προτοῦ περατωθῶσι καταστρέφει ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα. Πόσα δὲν ἐθρηνήθησαν θύματα ἐκ τῶν καταστροφῶν τούτων! Ἀλλὰ ἥρωες δὲν εἶναι μόνον οἱ οἰκοδόμοι τῶν φάρων· οἱ φύλακές των δὲν εἶναι ὀλιγώτερον. Ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τόσα τρομακτικὰ ναυάγια καὶ τρικυμίας, ὥστε πολλάκις ἢ

τρελλαίνονται ἢ ἀποθνήσκουσι. Πρὸ τινῶν ἐτῶν φύλαξ τοῦ φάρου, νέος 32 ἐτῶν, εὗρέθη τὴν πρωίαν μὲ πάλλευκα μαλλιά, διότι κατὰ τὴν νύκτα εἶχε παρακολουθήσει 5 ἀτμόπλοια νὰ ἐξωκέλλουν. Ἄλλος φύλαξ εἶχε τρελλαθῇ, ὁ δὲ σύντροφός του κατέβαλλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ σῶσῃ τὸν φάρον· ἄλλος πάλιν ὁ φύλαξ ἐξ ὑπερβολικῆς συγκινήσεως ἀπέθανεν, ἡναγκάσθη δὲ ὁ σύντροφός του νὰ μείνῃ μὲ τὸ πτώμα ἐπὶ τὰς ἐβδομάδας, μακρὰς ὡς αἰῶνας. Εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀτ' Ὀλα» ὁ ἥρωισμός τῆς χήρας Matelot καὶ τῶν τέκνων τῆς, τὰ ὁποία, ἀποθανόντος αἰφνιδίως τοῦ πατρὸς των, ἐγύριζαν ἐπὶ μίαν νύκτα τὸ μηχανήμα τοῦ φάρου. Ἐπίσης οἱ φύλακες τοῦ φάρου Triagoz μίαν ὁλόκληρον νύκτα λυσσαλέου βορρᾶ προσεπάθουν μὲ τὸ στρῶμά των νὰ καλύψωσι μίαν τρύπαν, ἡ ὁποία εἶχε σχηματισθῇ εἰς τὴν ὕαλον τοῦ φάρου· διότι, ποῖος ἤξεύρει, μία ἀκτίς σθεθεῖσα εἴμπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν ὁλοκληρῶν οἰκογενειῶν.

ΑΠΟ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Διὰ πρώτην φοράν γυνὴ διέρχεται τὴν Μάγχαν δι' ἀεροπλάνου. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ χαριτωμένη μὲς Davies, ἣτις ἦτο ἐπιβάτις εἰς τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Hamel.

Ἀναχωρήσαντες εἰς τὰς 9 1/2 οἱ τολμηροὶ ἀεροπόροι ἀφῆκαν τὴν ἀγγλικὴν ἀκτὴν ἐκ Λούδρου καὶ ἐφθασαν εἰς Γαλλίαν ἀνωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Gris-Nez, ἐσταμάτησαν δὲ εἰς Ambleteuse τὴν 11 π.μ. ὥραν. Κατόπιν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των πρὸς τὴν Βουλώνην, ἐνῶ ἐν διηλθον εἰς τὴν 1 καὶ 1/2 μ.μ. Μετὰ ἀνάπαυσιν 2 περίπου ὥρων τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Hamel ἐξηκολούθησε τὴν πτήσιν του καὶ εἰς τὰς 6 μ. μ. ἐφθανεν εἰς τὸ πεδῖον τῶν Issy-les-Moulineaux τῶν Παρισίων.

ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΚΟΛΟΣΣΟΙ

Ἔως χθὲς ἐθαυμάζομεν τὸ ὑπερωκεάνειον «Ὀλυμπικ», τὸ ὁποῖον διασχίζει τώρα τοὺς ὠκεανούς, διὰ τὸ μεγαλεῖον, τὸν δῖον, καὶ τὴν χωρητικότητά του. Τώρα ὁμως τὸ «Ὀλυμπικ» ἔχασε τὴν ἐπίδοσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν. Ὁ «Γίγας», ὁ ὁποῖος ναυπηγεῖται ἀπὸ τὴν Οὐαϊτ Στάρ, εἶναι πολὺ ὑπέρτερος. Τὸ «Ὀλυμπικ» εἶχε μῆκος 265 μέτρα, ὁ «Γίγας» 315· θὰ στοιχίσῃ 70 ἑκατομμύρια, ἐνῶ τὸ «Ὀλυμπικ» ἐστοίχισε μόνον 50. Ὁ «Γίγας» εἶναι ἀληθινὴ πόλις, ἔχει λουτρά, αἰθούσας διὰ χαρτοπαίγνιον, θέατρα, κήπους κλπ. Ὁ «Γίγας» εἶναι διηρημένος εἰς διαμερίσματα ἀπὸ τεμάχια χάλυδος, τὰ ὁποία θὰ ἀνοίγουν εἰς μίαν στιγμὴν μόλις ἐγγίσουν ἐν ἡλεκτρικὸν κομβίον. Θὰ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ ὅλας τὰς νεωτέρας ἐφευρέσεις.

Ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία τοῦ «Γίγαντος» δὲν θὰ εἶναι μακρά, διότι ἡ αὕτη ἑταιρεία ἔκαμε τὰ σχέδια ἐνὸς ἄλλου, τοῦ «ὑπεργίγαντος», τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ μεγαλειότερον. Ὁ «ὑπεργίγας» θὰ ἔχῃ μῆκος 463 μέτρα, πλάτος 134 καὶ θὰ δύναται νὰ μεταφέρῃ 30.000 ἐπιβάτας. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων θὰ ἔχῃ καὶ διαρκὲς δικαστήριον διὰ νὰ δικάζῃ τὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι θ' ἀναφαίνωνται εἰς τόσον κόσμον. Θὰ ἔχῃ 20 πατώματα, γεφύρας, αἰθούσας, κήπους, σιδηροδρόμους, λίμνην καὶ λοιπά.

Πόσον καιρὸν ὁμως θὰ διαρκέσῃ καὶ ἡ βασιλεία τοῦ «ὑπεργίγαντος»!

ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ ΔΙ' ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς James V. Martin σχεδιάζει κατὰ τὸν παρόντα μῆνα νὰ διέλθῃ τὸν Ἀτλαντικὸν δι' ἀεροπλάνου. Τὸ πρόγραμμά του ἔχει ὡς ἑξῆς: Θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ Νέας Υόρκης διευθυνόμενος εἰς σημεῖον ὀρισμένον τῆς Ἰρλανδίας, καθ' ὃδον θὰ σταματήσῃ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Νέας Γῆς διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὰς προμηθείας τοῦ ἀεροπλάνου του καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ὑπολογιζόμενος εἰς 3.700 χιλιόμετρα.

Τὸ ἀεροπλάνον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ τολμηρὸς οὗτος ἀεροπόρος θὰ ταξιδεύσῃ, θὰ ἔχῃ μικρὸν θάλαμον, δυνάμενον νὰ χωρέσῃ 3 πρόσωπα, θὰ δύναται νὰ διανύῃ 92 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, ὥστε τὸ ὀλικὸν διάστημα θὰ τὸ διανύσῃ εἰς 40 ὥρας.

Ὁ Μαρτὲν ἔχει καὶ ἄλλους πρὸ αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν τοιαύτας ἀποπείρας, τὸν Ἀνδρὲ καὶ τὸν Βέλβαν. Ὅλοι γνωρίζουσι πόσον ἀτυχεῖς ἦσαν αἱ ἀπόπειραι αὐταί, ἔκτοτε ὁμως ἡ ἀεροπορία ἔκαμε πολλὰς προόδους.

Ἄργος.

→→→→→.....←←←←←

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ «Η ΑΝΑΤΟΛΗ»

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐργοστασίων ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ
Ἰδρυθὲν πρὸ τριακονταετίας

ὑπὸ
ΑΛ. Γ. ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΓΕΙ ὅλα τὰ εἶδη τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν: Δούξ-κο, μαστίχην, κονιάκ, ροῦμι, λικέρ καὶ λοιπά.

ΚΑΤΕΧΕΙ πλουσίαν παρακαταθήκην κονιάκ εἰς κιβώτια καὶ βαρέλια μικρᾶς χωρητικότητος.

ΦΗΜΙΖΕΤΑΙ διὰ τὸ θαυμασιον «Ὀλύμπιον νέκταρ», ποτὸν στομαχικόν, συνιστώμενον ὑπὸ τῶν ἱατρῶν καὶ εἰσηγμένον εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία ὡς ἐλιξήριον κατὰ τῶν στομαχικῶν παθήσεων.

Διὰ τὸ ὁραῖον «Κονιάκ Ἀνατός», εὐρισκόμενον εἰς κιβώτια καὶ περιζήτητον ἐν Ρωσίᾳ.

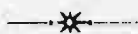
ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ μὲ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙ διὰ τὰ ἄριστα ὑλικά, δι' ὧν παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν, καὶ διὰ τὰς ἐκτὸς συναγωγὰς τιμὰς του.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ τιμοκατάλογον καὶ σχετικὰς πληροφορίες παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

REQUIEM ETERNAM

Πρὸ ἐννέα ἡμερῶν ἀπέθανεν ἡ καθολικὴ ἡγουμένη ἐν μεγάλῳ τῶν παρθένων διδασκλήρῳ. Ὁ νεκρὸς τῆς ὑπὸ τῶν συμμοναχῶν ὠδηγήθη εἰς τὴν κρύπτην τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ὅπου τελεῖται σήμερον τὸ εἰθισμένον μνημόσυνον.

Ὀλίγοι κεκλημένοι, γονεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν μαθητῶν τοῦ Παρθεναγωγείου, ἀναμένονσι τὴν ἑναρξιν τῆς λειτουργίας καὶ τινες παροῖσι, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες προσέρχονται εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας, ὅσας τὰς εὐρίσκουσιν ἀνοικτάς, διὰ ν' ἀποτείνωσι μηχανικῶς μίαν προσευχὴν εἰς τὸν Πανάγαθον, ἀποτελοῦσι τὸ ὅλον ἐκκλησιασμον.

Μετ' ὀλίγον ἱκετευτικοὶ ἀνέρχονται πρὸς τὸν θόλον οἱ ἡχοὶ τοῦ μυστικοῦ ὁργάνου καὶ ὁ ἱερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὴν μυσταγωγίαν. Ἐλαφρὸς ἥρως πελμάτων ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους νὰ στρέψουν αὐτομάτως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πλαγίαν εἰσοδον, ὁπόθεν ὠδηγοῦνται διὰ τῆς μετὰ τῶν ἐδωλίων διαβάσεως πρὸς τὰς δύο πρώτας τούτων σειράς, αἱ μοναχαί, εἰς διπλοὺν φερόμεναι στίχον. Περὶ τὰς πεντήκοντα ρασοφόροι γυναῖκες προσῆλθον ἑκαὶ νὰ ἐνώσωσι τὴν δέησιν τῶν ὑπὲρ ἀναταύσεως τῆς ψυχῆς τῆς κεκοιμημένης πρεσβυτέρας τῶν.

Αἱ μελανάι τοῦ ράσου γραμμαί, καίτοι ὁμοιομόρφως πτυχθεῖσαι, ἐν τοσοῦτῳ ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸ ξένον ὄμμα νὰ διακρίνη τὴν διαφορὰν τῆς φυσικῆς εἰς τὰ σώματα διαπλάσεως. Ἡ πυκνὴ ὁμως καὶ μελανὴ ὡσαύτως καλύπτρα, καταφερθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅλων τῶν ἀδελφῶν, κατέστησε τὰς μορφὰς τῶν τόσον ἀδιακρίτως ἀπροσώπους, ὥστε ὁ παρατηρητὴς δυσκόλως νὰ διακρίνη τὴν γυναικίαν ὄψιν ὑπὸ τὴν μελανὴν σκιάν.

Αἱ χεῖρες ἐπὶ τοῦ στήθους ἀπερεγκλίτως ἐσταυρωμέναι, χάνονται ὑπὸ τὰς πλατείας τοῦ ράσου χειρίδας.

Μία πρὸς μίαν αἱ μελανόπεπλοι μορφαὶ παρελαύνουν καὶ ἡ θεωρία χαράσσει μέσῳ τῶν παρεστώτων τὴν ἐλικοειδῆ πρὸς τὸν ὀκρίβαντα πορείαν τῆς. Ἀπορία γεννᾶται διὰ τὸ σκυθρωπὸν αὐτὸ θέαμα.

Ὁ ἱερουργὸς ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Βήματος κλίνει τὸ γόνυ, ἐγείρεται μὲ μηχανικὰς ὁλως κινήσεις.

Ἡ χορεία ἐν ἄκρῳ σιγῇ κατέλαβε τὰς θέσεις· αἱ μοναχαὶ εἰς δύο ἐτάχθησαν κατὰ πρόσωπον στίχους.

Ἡ λειτουργία ἀκολουθεῖται.

Αἱ μελανάι μορφαὶ ἐπαναλαμβάνουν κατὰ διαλείμματα τὰς αὐτὰς καὶ ὁ τελεστής στάσεις, κλίνουσαι τὸ γόνυ, ἀνιστάμεναι, βυθιζόμεναι αὐθις εἰς μυστικούς· ἐτασμούς.

Ὁ κωδωνίσκος τοῦ διακονοῦντος παιδὸς ἤχει, αἱ κεφαλαὶ ἐγείρονται. Ἡ σκιά τοῦ πέπλου ἐκτείνει ἀκόμη τὸ μυστήριόν τῆς ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς ὄψεως.

Ὁ ἱερεὺς πλησιάζει τὸν ὀκρίβαντα, κρατεῖ ραντιστήρα, δι' οὗ τρεῖς περιερχόμενος αὐτόν, τρεῖς ἐπιρραίνει δι' ἀγιάσματος, ἐπικαλούμενος

ἐνταυτῷ τὸ θεῖον νὰ δώσῃ ἄφεσιν καὶ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαισιν εἰς τὴν ἀφ' ἡμῶν μεταστᾶσαν:

Requiem, Requiem eternam.

Ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν μοναχῶν οὐδὲ κἂν ψίθυρος ἐγείρεται· πενθίμως αὐταὶ ὡς ἄλλοι φρουροὶ τῆς γαλήνης τοῦ τάφου παρίστανται.

Καὶ διερωτᾶται τις ἐνδομύχως ἐὰν τρόντι ἡ ἀνάπαισις τοῦ θανάτου δὲν προεφέρθη ἐπ' αὐτάς, ἐὰν ἡ πενθίμως διασκευσθεῖσα μορφή τῶν δὲν ἐκφράζη τὴν ἐκπομπὴν πάσης ἐπιθυμίας καὶ πάσης ἐλπίδος τὴν ἀφαίρεσιν, ὥπως μὴ διαταραχθῇ ἡ γαλήνη ψυχῆς εἰς ὑπερνεφέλους ἀποσκιστῶσης χώρας, ἐνθα οὐκ ἦν βρῶσις καὶ διαβιβρώσκων σὺς

Καὶ ὡς ἐλαφρὰ αἰθερώδης σκιά ὁ καταβιβασθεὶς πέπλος ἐξαίρεται εἰς τὴν φαντασίαν σας καὶ σὰς ἀποκαλύπτει αἴφνης ψυχὴν προδίδουσαν ὅτι μίᾳ στιγμῇ ὑπερτάτη βούλησις ἐφ' ἑαυτὴν ἐξέφερε τὴν μυστικὴν εὐχὴν: Requiem eternam.

ΝΟΒΜΗ Α. ΖΗΡΟΥ

ΟΙ ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΛΟΡΔΟΙ

Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ πρῶτον χελιδόνι μᾶς ἐχαιρέτησε φιλοφρόνως καί, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου, ἐτράβηξε τὸν δρόμον του μὲ μίαν μοναδικὴν δραστηριότητα καὶ εὐκινῆσαν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ναργιλέν, ὁ ξαπλωμένος σὲ τρεῖς καρέκλες, ἐχασμουρήθη καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύτταξε πῶς φαίνεται τὸ πολιτισμένον πλάσμα! Τὸ πλάσμα τὸ κοσμογυρσμένον, ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ αἵματος, ποῦ «πολλῶν ἀνθρώπων εἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω». Σύγκρινέ το τώρα μὲ τὸν ἐλεεινὸν αὐτὸν σπουργίτην, ποῦ ἐγεννήθη ἐπάνω στὰ κεραμίδια αὐτά, ποῦ δὲν ἐταξείδευσε παρὰ ὡς τὸ ἀντικρυνὸν σύρμα τοῦ τηλεγράφου καὶ ὡς τὸν σωρὸν τῆς καβαλίνης τοῦ δρόμου. Ἐκεῖνο ἀεικίνητον, φιλοπερίεργον, διψασμένον ἀπὸ ζωὴν καὶ μάθησιν, σπεῦδον παντοῦ ὅπου ἔχει κάτι νὰ ἰδῇ, κάτι ν' ἀκούσῃ, κάτι ν' ἀπολαίῃ, καὶ νὰ μάθῃ. Μόλις ἐφθασεν ἀπὸ τὸ μακρυνὸν του ταξιδι, καὶ ὁμως δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκουρασθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Κύτταξέ το! Ἐτράβηξε κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Μετὰ δύο λεπτά θὰ τὸ ἰδῇς εἰς τὸν Λυκαβηττόν, μετὰ ἄλλα δύο στὰ Πατήσια! Βλέπει, θαυμάζει, ἀναπνέει καὶ ταῦτο χρόνως φροντίζει διὰ τὰς ὑποθέσεις του. Κύτταξε τώρα τὸν ὀκνηρὸν αὐτόν!

Ὁ καλοθρεμμένος σπουργίτης ἔκαμνε τὸν περίπατόν του ἐκεῖ μπροστὰ μας, ἐπάνω στὸν σκονισμένον δρόμον. Ἐπειτα ἐκουράσθη καὶ ἐπῆγε ν' ἀναπαυθῇ στὴν ἀκροκεραμίδα τοῦ ἀντικρυνοῦ μαγαζιοῦ.

— Εἶναι καὶ κοιλαράς, καθὼς βλέπεις, ὁ φίλος!

— Πῶς νὰ μὴν εἶναι; Ὑπνος καὶ φαγὶ καὶ Ἅγιος ὁ Θεός! Τέκνον τῆς θείας Ἀνατολῆς!...

— Μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τοῦ προσφέρω ἓνα γιαβάσιον.

— Θὰ τὸν ἐδέχτο εὐχαρίστως. Μὴν ἀμφι-

βάλλεις! Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν ἔκαμε τὸν κόπον νὰ πεταχθῇ ὄχι πλέον ἕως τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν, ἀλλ' οὔτε ἕως τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Θὰ ζήσῃ καὶ θὰ πεθάνῃ ἐλεεινός, ἀμόρφωτος, ἀπολίτιστος, νωθρός καὶ κοιλαράς.

— Κύτταξέ τον ὁμως καλά, σὲ παρακαλῶ. Καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται γιὰ τίποτε. Δὲν ἔχει καμμίαν περιέργειαν καὶ καμμίαν δίψαν. Ὁλος ὁ κόσμος γι' αὐτὸν εἶναι ὀλίγα τετραγωνικὰ μέτρα. Δὲν δίνει μονόλεπτο ἂν λίγα βήματα μακρύτερά του ὑπάρχῃ ζωὴ, κίνησις, πολιτισμός, νέα πράγματα καὶ νέες ἰδέες.

— Ἀπάνω-κάτω δηλαδὴ...

— Σὰν κ' ἐμένα, θέλεις νὰ πῆς... Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν λυποῦμαι, τὸν συμπονῶ καὶ τὸν ἐλεεινολογῶ ταῦτο χρόνως. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἓνας σπουργίτης, καρφωμένος σ' ἓναν σωρὸν καβαλίνης. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσον πεπωρωμένος, ὥστε νὰ μὴν ζηλεύω τὴν τύχην τοῦ χελιδονιοῦ. Τὴν ζηλεύω, φίλε μου. Θὰ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ ἤμουν φθασμένος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ ταξίδι, γεμάτος ζωὴ καὶ δραστηριότητα καί, ἀντὶ νὰ εἶμαι σκυμμένος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπάνω στὸ μαρκοῦτσό μου, νὰ ἔτρεχα νὰ διαλέξω τὴν καλοκαιρινὴν μου ἑπαυλιν, ὅπως ὁ πτερωτὸς αὐτὸς περιηγητής.

— Ἀλλὰ τί σοῦ λείπει νὰ τὸ κάνης;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ναργιλέν ἀνεστέναξεν, ἐτύλιξε τὸ μαρκοῦτσό του γύρω ἀπὸ τὸν σβυσμένον λουλᾶν, καὶ μοῦ ἀπήντησε:

— Τὰ φτερά! Μοῦ λείπουν τὰ φτερά, φίλε μου... Ἐκατάλαβες;

Καὶ ἐξηκολούθησε:

— Ὑπάρχουν, βλέπεις, ἄνθρωποι μὲ φτερά καὶ ἄνθρωποι χωρὶς πτερά. Τὰ ξέρεις ποιά εἶναι τὰ φτερά αὐτά;...

Ἐτριψε τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τοῦ λιχανοῦ του, μετρῶν ἀνυπάρχτους στερλίνας καὶ ξαναεῖπε:

— Τοὺς βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ξένους, ποῦ ἀνεβαίνουν τὸν λόφον, σὰν νὰ μὴ πατοῦν στὸ χῶμα; Ἐχουν φτερά! Μ' αὐτὰ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰς ὑπερβορείους πατρίδας, ἐπέταξαν στὴν Ἰταλίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἑλλάδα, εἶδον, ἄκουσαν, ἐχάρησαν, ἐδιδάχθησαν, ἔζησαν. Μία ὥραία φωνὴ τὸς ἐπερίμενε σὲ κάθε τόπον. Καὶ μὲ τὰ ἴδια φτερά θὰ ξαναπετάξουν στὴν πατρίδα τους, γιὰ νὰ ἐκινήσιν πάλιν, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς. Ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω τὰ φτερά αὐτά καὶ οὔτε σύ, ὑποθέτω...

— Ἔστω! Τὰ ἔχει ὁμως ὁ σπουργίτης...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

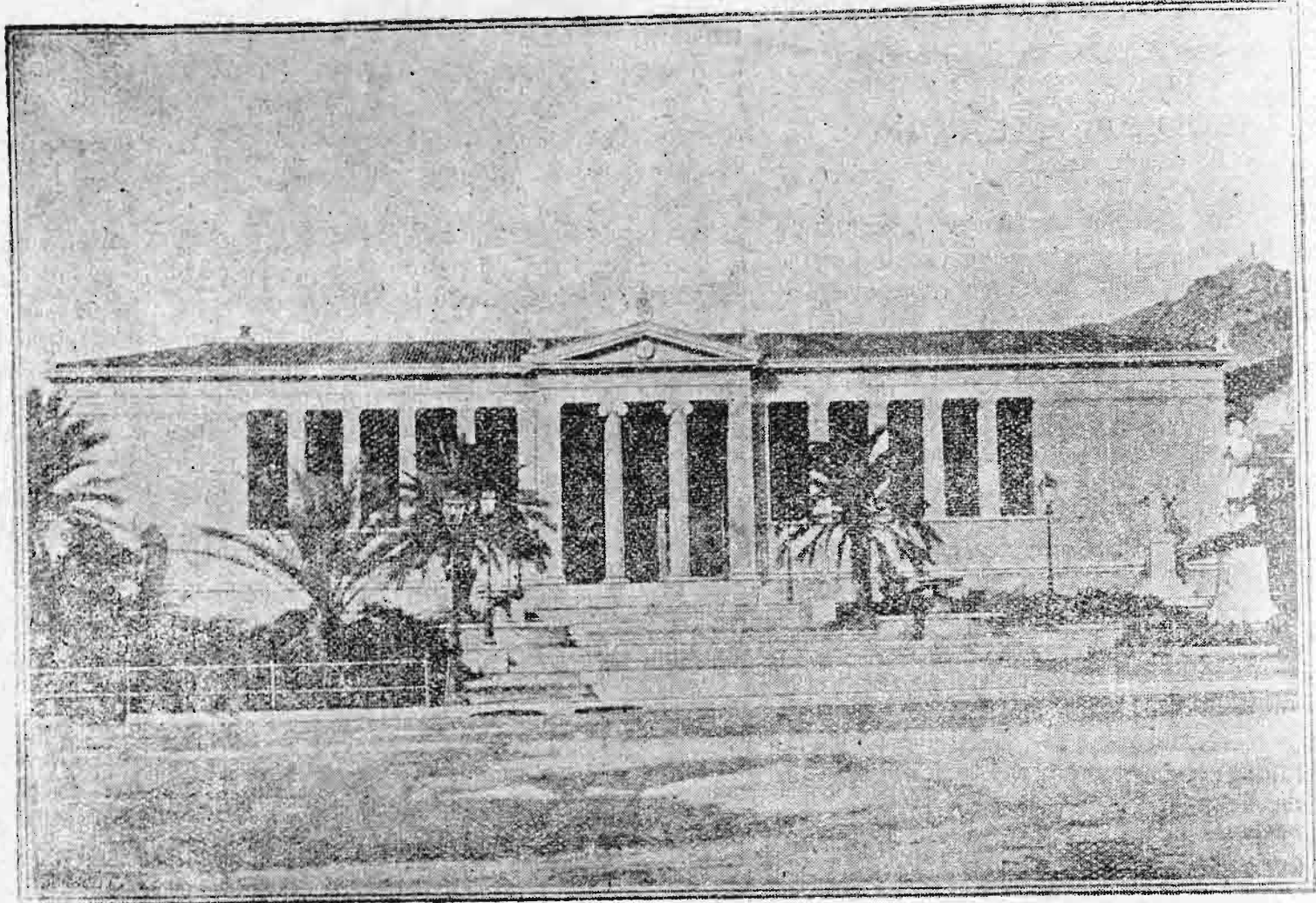
— Θέλω νὰ πῶ ὅτι τὰ φτερά δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Τὸ πᾶν εἶναι ἐκεῖνο ποῦ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ φτερά καὶ τὰ κινεῖ: Ἡ ψυχὴ τοῦ χελιδονιοῦ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ σπουργίτη. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἐγεννήθημεν σπουργίτες. Ἐὰν τὰ χελιδόνια ἀποφασίσουν νὰ μᾶς δανείσουν τὰ φτερά τους, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μᾶς χρησιμεύσουν σὲ τίποτε. Ἡ ζωὴ μας θὰ περάσῃ μετὰ κεραμιδιῶν καὶ καβαλίνης...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δέκα φράκα Ἀγγλικῆς κατασκευῆς ἐπέρασαν γοργὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας: Οἱ πτερωτοὶ λόρδοι κατέβαινον εἰς τὸ γεῦμα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΘΝΙΚΟΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

σύνην καὶ μετὰ τὸν τοκετόν. — 'Ο γάμος. — 'Η μητρότης. — 'Η καλλονὴ τῆς συγχρόνου 'Ελληνίδος. — 'Η 'Ελληνὶς ἐν τῇ σχολῇ κτλ. κτλ. κτλ.

'Ο ἀποστέλλον γραμματόσημα ταχυδρομικὰ 3 ¹/₂, γροσίον εἰς τὸν συγγραφέα (M^r le Dr Moïssidès — Péra, 6, rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), θὰ λάβῃ τὸ τεῦχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ΕΝ ΩΡΑΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Σπεύσατε ὅλοι καὶ ὅλοι νὰ ἀποκτήσῃτε τὸ ὠραιότερον καὶ κοινωνικώτερον ἔργον ποῦ ἐγράφη εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ ἐνὸς τῶν σπουδαιότερων προβλημάτων τῆς ζωῆς: τῆς δημιουργίας ὠραίων παιδῶν.

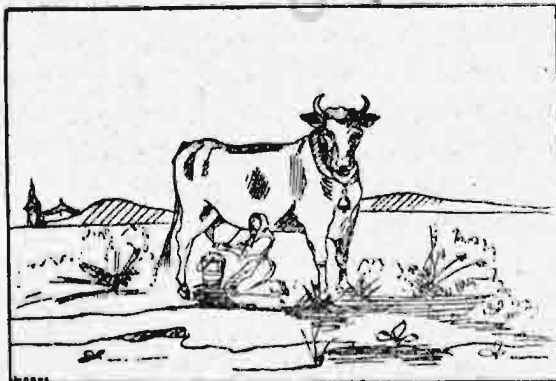
Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μὴ ἀναγνώσῃ ἐν πολύκροτον ἔργον, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Πῶς ἀποκτώνται τὰ εὐμορφα παιδιά;»

'Η ὑπὸ τὸν τίτλον «'Η Καλλιπαιδία ἄλλοτε καὶ σήμερον» κομψὴ ἐκ 50 σελίδων μελέτη τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Μ. Μωυσεΐδου εἶναι ἡ λαμπροτέρα ἐκλατκευσις μιᾶς μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἣτις ἀπὸ καταβολῆς κόσμου βαυκαλίζει τὰ ὄνειρα τῆς ἀεθρωπότητος.

'Εκ τῶν περιεχομένων τοῦ ὠραίου βιβλίου ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα:

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τὸ ὠραῖον ἐν τῇ φύσει. — 'Η αἰσθητικὴ τοῦ παιδὸς ἀγωγή. — 'Η ἀναζήτησις τοῦ ὠραίου ὑπὸ τῶν 'Αλχημιστῶν κατὰ τὸν μεσαίωνα. — 'Η καλλιπαιδία πρὸ τῆς συλλήψεως, κατὰ τὴν ἐγκυμο-

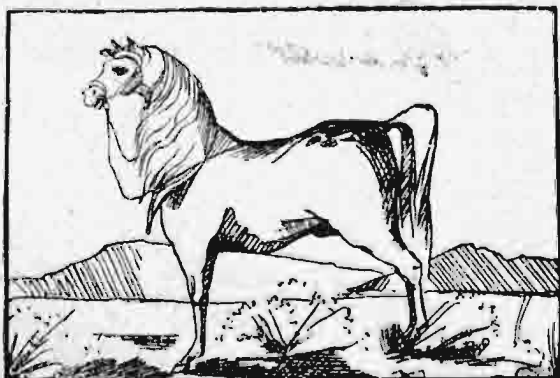

Πωλοῦνται:

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΟΦΟΡΟΙ ΑΓΕΛΑΔΕΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ
ΙΠΠΟΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

'Απευθυντέον Δ Ν. ΚΙΟΥΡΚΤΣΟΓΛΟΥ

Πέραν, Σούρπ 'Αγκώπ, ἀριθμ. 3.

Bazar Métropolitain

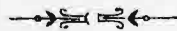
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΥΡΩΔΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. & Ι. ΒΑΣΙΛΑΤΟΥ

'Εν Γαλατᾷ,

ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Τοῦνελ, ἀριθ. 23.

'Εν τῷ ἀρχαίῳ τούτῳ καταστήματι εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀληθῶς μετριωτάτας Μυρωδικὰ παντὸς εἶδους τῶν ὀνομαστοτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐργαστασίων, ὡς ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ εἶδη Νεωτερισμοῦ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον τὸ μοναδικὸν τοῦτο εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη 'Ελληνικὸν κατὰστημα, ὅπερ πληρέστατα ἀντιπικρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τοῦ ἀπαιτητικωτέρου τῶν πελατῶν.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

"Εφθασεν! "Εφθασεν! "Εφθασεν!
ἡ νέα ὑδατοβαφὴ

ΜΑΤΟΛΙΝ

ὑγιεινωτάτη καὶ ὠραιοτάτη
εὐρίσκομένη εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

Πωλεῖται ἐν τῷ Καταστήματι:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Π. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

'Εν Γαλατᾷ, Φερμεντζιλέρ, ἀρ. 131—133

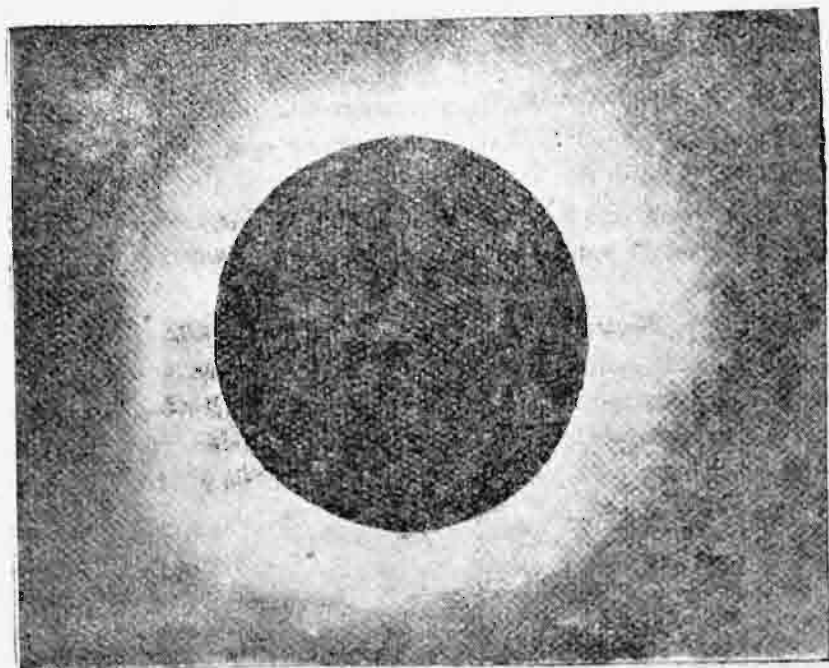

Ο ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΘΗΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Ὁ «Τιτανικός», ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του «Ὀλυμπικοῦ» ἦσαν τὰ μεγαλειότερα πλοῖα τοῦ κόσμου, δὲν ὑπάρχει σήμερον, καταποντισθεὶς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἐκ συγκρούσεως πρὸς παγόβουνα. Ὁ «Τιτανικός» ἐξέπλευσεν ἐκ Σούθαμπτων διὰ Νέαν Ὑόρκην με σκοπὸν ὅπως, κατὰ τὸ πρῶτον του τοῦτο ταξίδιον, καταρτίψῃ ὅλα τὰ ρεκόρ, καὶ δὴ τὸ ρεκόρ τοῦ «Ὀλυμπικοῦ». Παρὰ τὴν 41^ο καὶ 46' βορείου πλάτους καὶ τὴν 50^ο δυτικοῦ μήκους τοῦ Γρηνιτς συνήντησε πελώριον παγόβουνον, πρὸς τὸ ὁποῖον συνεκρούσθη. Τὸ πλοῖον κατεποντίσθη ἐκ τῆς πύρας, συμπνίγον ὑπὲρ τοὺς 1300 ἐπιβάτας καὶ πλήρωμα.

Παραθέτομεν εἰκόνα τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου, ἐπιφυλασσόμενοι εἰς τὸ προσεχὲς δι' ἀφθόνων εἰκόνων νὰ δώσωμεν τελείαν ἰδέαν τοῦ τί ἦτο τὸ μεγαθὲριον αὐτοῦ τῆς θαλάσσης.

Ὁ πρῶτος πρύτανις τοῦ Ἑλλήν. Πανεπιστημίου Κ. Σχινᾶς.

Ὁλική ἐκλειψις τοῦ Ἡλίου, παρατηρηθεῖσα ἐν Ἰαπωνίᾳ τὴν 19 Αὐγούστου 1887.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἄλφ' Ὀλᾶ

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀμφότεραι αἱ Ἑλλανόδιοι Ἐπιτροπαὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των. Καὶ ἡ μὲν Ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν, συνεδρίασεν τὴν Τετάρτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς κυρίας Μα-

ρίας Δ. Μαυροχορδάτου, ἀπεπεράτωσε τὸ ἔργον τῆς καὶ ἐξέλεξε τὴν κυρίαν Ἑλένην Σ. Παντερμαλὴ ὡς εἰσηγήτριαν.

Ἐξ ἄλλου ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀνδρῶν συνεδρίασε τὴν Δευτέραν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ἰωακείμ Βαλαβάνη, τὴν Παρασκευὴν δὲ εἰς τὴν τοῦ κυρίου Βασ. Κιολεμένου. Ἐνεκεν ὅμως τῆς πληθώρας τῆς ἀποσταλείσης ὕλης, θὰ παραστῇ ἀνάγκη ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη συγκροτήσῃ τρεῖς εἰσέτι συνεδρίας.

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1214)

Ἄλλ' εἰς τοὺς μυχοὺς τῶν καρδιῶν των παρέμεινέ τι ὡς μικρὸν σπέρμα μουσικῆς ἀνησυχίας.

— Πρὸς τί νὰ φέρῃ τὴν νεαράν ταύτην κόρην! διηρωτᾶτο συχνάκις ἡ κ. Μοριώ. Φαίνεται ὅτι εἶναι θελκτικὴ! Ἡμεῖθα τοσοῦτον εὐτυχεῖς πρὸ αὐτῆς! Ἄλλ' εἶναι, φαίνεται, πεπρωμένον εἰς τὴν γῆν αὐτήν, νὰ μὴ ὑπάρχῃ χαρὰ ἀμυγῆς, καὶ πάντοτε δυστύχημά τι, θάττον ἢ βράδιον, νὰ τὴν διαταράττῃ!

— Θὰ ἐπεθύμουν, μυριάκις, νὰ μὴ τὸ ἐγνώριζεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λώρης, ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' ἀνάγκην θὰ τὸ ἐμάνθανε, προτιμότερον ὅτι τὸ ἔμαθεν ἀπὸ τοῦδε. Ἐγὼ μόνον ὀφείλω νὰ εἶμαι συνετὸς . . . καὶ ἐκείνη σὺν τῷ χρόνῳ θὰ τὸ λησμονήσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ἀθώα αἰτία τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης διαταράξεως, ἣν οὐδὲ νὰ ὑποπτευθῇ ἠδύνατο, ἡ Μυρτώ, ἐργατικὴ καὶ εὐτειθῆς ἐν τῇ Μονῇ, ἔξετιμάτο παρ' ὅλων. Αἱ διδασκάλισσαί τῆς τὴν ἡγάπων καὶ αἱ συμμαθήτριά τῆς τὴν ἐλάτρευον. Εἰργάζετο μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ ἐπιμονῆς, ὥστε πάντες ἐκ φόβου προσεπάθουν νὰ μετριάσωσι τὴν ἐργασίαν τῆς.

Ὁ κ. Λώρης ἐθαύμαζε τὰς προόδους τῆς.

— Ἐὰν ἐξακολουθήσῃς οὕτως ἐργαζομένη, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὁμιλῇς τὴν γαλλικὴν κάλλιον ἐμοῦ.

— Δὲν τὸ ἐλπίζω, οὐδὲ τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπῆντα ἐκείνη μετὰ τῆς μετριοφροσύνης ἐκείνης, ἣτις ἦτο δι' αὐτὴν ἐν ἐπὶ πλέον θέλητρον. Ὅ,τι εὐχομαι εἶναι νὰ κατορθώσω νὰ μὲ ἐννοήτε, διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐγὼ σὰς ἐννοῶ καλλίτερον.

Αἱ ἐκθέσεις, ἃς ἡ Διεύθυνσις ἐπεμπε τακτικῶς εἰς τὸν κ. Λώρην εἰς ὠρισμένας ἐποχάς, ἐδείκνυνον εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ καλλιτέραν εὐεργεσίαν. Ἡ μικρὰ Μυρτώ, ἥς ἡ καλὴ καὶ σταθερὰ θέλησις οὐδαμῶς ἐμειοῦτο, ἐφαίνετο ὅτι μίαν μόνην ἔτρεφεν ἐπιθυμίαν, νὰ εὐαρεστήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν, ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευεν ἐνθουσιωδῶς καὶ εὐγνωμόνως.

Δὲν προσεπάθει δὲ νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθηματά τῆς ταῦτα. Τούναντίον ἐκαυχᾶτο δι' αὐτά, καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς εἶχε τι τὸ θελκτικόν, ὅπερ κατέκτα τὰς καρδίας τῶν διδασκαλισσῶν τῆς.

— Σὰς λατρεῖς, ἔλεγον ἐνίοτε εἰς τὸν κ. Λώρην, δὲν σκέπτεται ἡ δι' ὑμᾶς. Ὑπῆρξατε καλὸς καὶ γενναιοδωρὸς δι' αὐτήν, τὸ γνωρίζομεν πάντες, ἀλλ' ἐκείνη τὸ γνωρίζει κάλλιον παντὸς ἄλλου, σὰς τὸ ἀνταποδίδει ὁμοῦ καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πιστεύομεν ὅτι ἐκάματε μίαν κατάθεσιν εἰς ὑψηλὸν τόκον.

— Εἰς ὑψηλόν, ναί! ἀπῆντα ὁ κ. Λώρης, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῆς ὑπερέβη τὴν εὐεργεσίαν μου . . .

Καὶ διελογίζετο :

— Εἶναι πράγματι θελκτικὴ ἡ Μυρτώ, καὶ ἀληθῶς ἀπέκτησα μίαν ἀξιολάτρευτον κόρην. Ἐὰν εἶχον μίαν ἰδικὴν μιν, ἀπὸ τὸ αἷμά μου, ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου, τίς μὲ διαβεβαίωι ὅτι θὰ μὲ ἡγάπα τοσοῦτον, ὅσον ἡ Μυρτώ;

Ἡ σκέψις αὕτη τοῦ ἐπροξένει ἄφατον χαράν.

Δις τῆς ἐβδομάδος μετέβαινεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ διήρχετο μίαν ὥραν μετ' ἐκείνης καὶ ἠναγκάζετο νὰ τὸ ὁμολογῇ ὅτι ἡ ὥρα ἐκείνη ἦτο ἡ ἡδυτέρα τῆς ζωῆς του. Καὶ προσέφερε τοσαύτην χαράν, ὅσῃν καὶ ἀπελάμβανεν. Ἡ Μυρτώ εἰς πᾶσαν ἐπίσκεψιν τὸν ὑπεδέχετο μὲ ἔκχυσιν τρυφερότητος, ὑπερχειλιζούσης, καὶ χρωμένη, ἢ μᾶλλον καταχρωμένη τῆς ζωηρᾶς ἐκφράσεως, ἣν εἶχε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς, πρὸς ἐκφρασιν τῶν ἀμμιήτων εἰκόνων τῆς.

— Δὲν ζῶ, ἔλεγεν, εἰμὴ ὅτε εἰσθε ἐδῶ. Τὸ ἐπίλοιτον τοῦ χρόνου διέρχομαι ἀναμένονσα ὑμᾶς, ἡ ἐνθυμουμένη τὴν ἐπίσκεψίν σας.

Καὶ ἡ μεταβολή, ἣτις παρατηρεῖτο ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ τῆς προσώπου κατὰ τὴν παρουσίαν του, ἐμαρτύρει εὐγλώττως εἰς τὸν κ. Λώρην τὴν εὐλοκίαν τῶν λόγων τῆς.

Ὡς ἐκ τούτου ὑπέφερε καὶ αὐτὸς ὅχι ὀλίγον, ὅσας ἠναγκάζετο νὰ τῇ ἀρνείται τι. Ἐμάντευεν ἀσφαλῶς, ὅτι ἐκείνη δὲν ἐπεθύμει ἢ ἐνὸς μόνου, νὰ

ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτῇ πλησίον του. Ἄλλ' ἐγνώριζε καλῶς ὅτι τοῦτο ἦτο ἡδὴ ἀπολύτως ἀδύνατον, νὰ ἐνδώσῃ εἰς ὅ,τι ἐκείνη ἠύχετο ὀλοψύχως. Ἦτο λοιπὸν καταδεδικασμένος ὁ κ. Λώρης εἰς ἄκραν σύνεσιν, ἣν καθίστα συχνάκις δύσκολον ἡ φυσικὴ παραφορὰ τῆς Μυρτῆς, τὸ ὁρμητικὸν τοῦ χαρακτήρος τῆς καὶ ἡ ζωηρότης τῶν αἰσθημάτων τῆς. Μακρὰν αὐτῆς, μακρὰν τῆς ἐπαυροῦς ἐκείνης, εἶχε σθένος διὰ συνετωτέρας ἀποφάσεις. Πλησίον τῆς ὁμοῦ, ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν καὶ τὸ θέλητρον τοῦ νεαροῦ ἐκείνου προσώπου, εἰς ὃ ἠνακλῶντο ὅλαι οἱ συγκινήσεις ψυχῆς ἐρώσεως, ἥς ἡ λεπτότης μόνον ἰσοφάριζε τὴν ὁρμήν, τὸ σθένος του, ἡ εὐστάθειά του, ἐξητμίζοντο, οἰκτρὰ δὲ ἀδυναμία διεδέχετο αὐτά. Νὰ προξενήσῃ τὴν παρὰ μικρὰν θλίψιν εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο πλάσμα, τῷ ἐφαίνετο πρᾶγμα ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του.

Μία μόνον ἰδέα ἐνίσχυε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ ὁσάκις ἡ πονοῦργος Μυρτώ τῷ ὑπενθύμιζε τὰς ὠραίας ἡμέρας, ἃς διήλθον ὁμοῦ εἰς τὴν Ἐπανλιν τῶν Ρόδων καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ὁραίων Φύλλων, καὶ τὸν ἠρώτα εἰν ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ Μονῇ, τῇ ἔλεγε :

— Εἶναι ἀπαραίτητον, ἐὰν θέλῃς νὰ συμπληρώσῃς τὴν ἐκπαίδευσίν σου καὶ νὰ γίνῃς ὁμοία πρὸς τὰς συμμαθητριάς σου, νὰ γίνῃς ἡ κόρη, ἣν ὀνειροπολῶ, νὰ γίνῃς ἀνταξία τοῦ συζύγου, ὃν μίαν ἡμέραν θὰ σοὶ δώσω . . .

Ἀγνοῶ ἂν ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ γάμου ἐγεννήθη ποτὲ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεαρᾶς ἐξορίστου, ἀλλ' ὅτε ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον τοσοῦτον ἀπροόπτως ἀπὸ τοῦ κηδεμόνος αὐτῆς, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ προδιατεθῇ εἰς τοῦτο, τῇ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν, πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἢ εὐάρεστον καὶ τὴν διερμήνευσε διὰ τῶν ἀφελῶν τούτων λόγων :

— Λοιπὸν μὲ ἐβαρεθήκατε καὶ θέλετε νὰ μὲ ξεκάμετε, ἐν ᾧ μοὶ ἐλέγατε ὅτι θὰ ζήσωμεν πάντοτε μαζύ;

— Πάντοτε μαζύ, τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἴσως τοῦτο θὰ σοὶ φανῇ βίος ἀβίωτος.

— Ἀ! πόσον εἰσθε κακὸς σήμερον! ἀπῆντησεν ἐκείνη μ' ἐν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Χωρὶς νὰ σὰς κάμω τὸ παραμικρὸν κακόν, μοὶ λέγετε πράγματα λυπηρά, διὰ πρῶτην φορὰν μὲ λυπεῖτε, καὶ μὲ λυπεῖτε, προσφιλέστατέ μοι προστάτα, πολὺ, πολὺ.

— Ἐ! μὴ λυπεῖσαι, μικρά μου τρελλή. Ἡξεύρεις καλῶς ὅτι δὲν θὰ σὲ νυμφεύσωσι παρὰ τὴν θέλησίν σου, καὶ ἂν ἐπιθυμῇς, ὅπερ δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστον, νὰ μείνῃς γεροντοκόρη, οὐδεὶς θὰ σὲ ἐμποδίσῃ.

— Καὶ διατί νὰ μὴ μείνω, εἶπε μετ' ἀποφασιστικότητος, ἣτις ἐτρόμαξε τὸν κ. Λώρην, γεροντοκόρη, ἀφοῦ ἐσεῖς θὰ μείνετε γεροντοπαλλήκαρο; Θὰ σὰς κυττάζω, θὰ σὰς περιποιούμαι, δὲν θὰ σὰς ἀφήσω μόνον ποτέ . . .

*
*
*

Τοιαῦται ζωηραὶ ἐξηγήσεις συνέβαινον συχνάκις, προκαλούμεναι αἴφνης ὑπὸ μιᾶς ἀσυνέτου λέξεως, ἢ ὑπὸ τινος ἀπροόπτου γεγονότος, μετ' ὃ ἐπανήρχετο καὶ αὐτῇς ἡ ἡρεμος αὐτῶν ζωὴ.

Ὁ κ. Λώρης ἐπανήρχιζε τὴν ἐργασίαν του, μίαν ὅπεραν, ἥς ἡ συμπαθὴς ὑπόθεσις καὶ ἡ ἐπιτυχὴς ἀρμονία θὰ ἐποίουν κρότον ἀνὰ τὸ δημόσιον καὶ τὸν μουσικὸν κόσμον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μυρτώ, κατόπιν τῶν ἐκχύσεων τούτων, εἰς ἃς τὴν παρέσυρον ἡ ἀθώα ὁρμὴ τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς, ἣν ἠγνόει εἰσέτι, ἢ τὸ αἰσθημα ἀγνῆς καὶ ἡδεῖας τρυφερότητος, ὑφ' ἥς ἐπληροῦτο ἡ ψυχὴ τῆς, ἐπανεύρισκε καὶ πάλιν τὴν προσφιλῇ αὐτῆς ἡσυχίαν, ἥς εἶχε τοσοῦτον ἀνάγκην ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν ἄμετρον ἐργασίαν, δι' ἥς ἐζήτει ν' ἀνακτήσῃ τὰ ἀπολεσθέντα ἔτη.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Επαγγέλματα διὰ τὴν γυναῖκα.

Εἰς ἀθηναϊκὴν ἑφημερίδα ἀνέγνωσα τὸ κατωτέρω χρονικόν, τὸ ὁποῖον καὶ παραθέτω ὅπως ἔχει :

«Αἱ συμπολίτιδες κερδίζουν καθ' ἡμέραν ἔδαφος εἰς τὴν βιωτικὴν πάλιν. Ἀφοῦ ἔξετόπισαν τὸ ἄρρεν ἀπὸ τὰ καθιστικά ἐπαγγέλματα, καὶ σήμερον ἀρχίζουν νὰ σπανίζουν οἱ ἄρρενες ταμίαι τῶν διαφόρων καταστημάτων, ἀφοῦ ἤρπασαν τὴν ψήκτραν ἀπὸ τὰς τυλώδεις χεῖρας τοῦ ὑποδηματοκαθαριστοῦ καὶ ἔκλυσαν εἰς τὴν λεπτὴν σφυρηλάτισιν τοῦ χρυσοῦ, ἐργάτιδες ἡμερομίσθιοι εἰς τινὰ ἀθηναϊκὰ χρυσοχοεῖα, τώρα διεκδικοῦν τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν καὶ τὴν δξύτητα τῆς φωνῆς μετὰ τὸν Ἀθηναῖον ἑφημεριδοπώλην.

»Ἡ πρώτη νίκη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην μάχην ἐσημειώθη χθὲς ἔξωθι τοῦ ταχυδρομικοῦ μεγάρου, ὅπου δεκαπενταετὲς κοράσιον ὑψωσε τὴν διαπεραστικὴν φωνὴν του καὶ διελάλησε τὰ περιεχόμενα τῶν ἐσπερινῶν φύλλων. Καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι κοινῶς παραδεδεγμένον, ὅτι τὸ θῆλυ γνωρίζει κάλλιον τοῦ ἄρρενος νὰ προσελκύη, νὰ κινή τὴν περιέργειαν καὶ νὰ ἐκπορθῇ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τῶν ψυχροτέρων ὁμοφύλων, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ θὰ δια-

κριθῇ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἑφημερίς θὰ πτερυγίσῃ εἰς τὸς γυναικείας χεῖρας καὶ θὰ κατακτηθῇ ὑπὸ τῆς γυναικείας γλώσσης, τῆς μόνης κατεχούσης τὸ μυστήριον νὰ προκαλῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρρένων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡ πλειονότης τῶν ἑφημεριδοφάγων. Γύρω ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου δεκάς ὅλη ἑφημεριδοπωλῶν ἤρκετο εἰς τὸ νὰ διαλαλῇ μόνον τοὺς τίτλους τῶν ἑφημερίδων, ἐνῶ ἡ θῆλυς ἀντίπαλός των, ἀφοῦ ἠρεσίνησε μετὰ τὸ γυναικεῖον ἐνστικτον τὸ περιεχόμενόν των, ἔστη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐκεῖθεν ἐκραύγαζεν : «Ἡ χθελὴν τραγικὴ αὐτοκτονία εἰς τὸ νεκροταφεῖον». Μετ' ὀλίγον ἡ ἑφημεριδοπωλὶς δὲν εἶχε πλέον ἑφημερίδας, ἐνῶ οἱ ἄρρενες ἐξηκολούθουν νὰ ρίπτουν εἰς τὸν αἶρα ξηροὺς καὶ ἀδιανθίστους τοὺς τίτλους».

Αὐτὰ γράφει ἡ ἀθηναϊκὴ ἑφημερίς, τὰ ὁποῖα μ' ἐβύθισαν εἰς σκέψεις περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ εἶναι τὸ τέλος τῆς τοιαύτης τάσεως καὶ κατὰ πόσον ἡ κοινωνία μας θὰ γίνῃ εὐδαιμονεσττέρα μετὰ τὴν τελείαν τῆς γυναικείας χειραφέτησιν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἑλληνὶς δὲν θὰ μένῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐν Εὐρώπῃ γυναικός, καίτοι θὰ ἠνυόμεθα νὰ μὴ τὴν παρακολουθήσῃ καθ' ὅλα. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη, ἀφοῦ αἱ εὐχαὶ δὲν ἐπαρκοῦν, ἂς ἐργασθῶμεν ὅπως ἡ Ἑλληνὶς καὶ μετὰ τὴν μοιραίαν ἐξέλιξιν τῆς μένῃ πάντοτε Ἑλληνὶς μετὰ τὰ θαυμάσια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός της προτερήματα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Παράδοξος μόδα.

Ἡ μόδα παραφρονεῖ πολλάκις, ἢ διὰ νὰ εἴμεθα κυριολεκτικώτεροι, αἱ ἀκολουθοῦσαι αὐτὴν κυραὶ. Αἱφνης αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἑφημερίδες ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἰδα Ρουμπιστὰν περιεβλήθη δέρματα ἀγρίων ζώων καὶ ἐφωτογραφήθη μετὰ τὴν περιβολὴν αὐτὴν. Μετὰ

τὴν ἐμφάνισιν ταύτην ἠγγέρθη πολὺς θόρυβος ὅχι κατὰ τῆς μόδας, ἀλλὰ κατὰ τῆς δεσποινίδος Ἰδας, ἥτις εἶπεν ὅτι αὐτὴ εἰσάγει τὴν μόδαν ταύτην, ἀφοῦ πρὸ αὐτῆς ἡ δεσποινὶς Γεωργιέττα Λεμπλὰν περιεβλήθη παρομοίαν ἀμφίεσιν.

Αἱ κυραὶ ἤρσαν τὴν μόδαν αὐτὴν καὶ βλέπομεν εἰς Παρισίους χαριτωμένας κυρίας, περιβεβλημένας, κατὰ τὴν ἑκφρασιν Γάλλου εὐφυολόγου, τὸ ἀγριόδεσμα τοῦ κρεββατιοῦ των εἰς τοὺς ὤμους ! Τί ἄλλο ἀκόμη μᾶς ὑπολείπεται νὰ ἴδωμεν !

Πριγκήπισσα νοσοκόμος.

Ἄλλ' ἐνῶ αἱ μὲν καταβάλλουσι τόσας προσπαθείας διὰ νὰ δημιουργήσωσι καινοφανεῖς μόδας, ἄλλαι μὲ αὐτοθυσίαν ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ τῶν ἐνδεῶν.

Ἡ Δοίκισσα αἰφνης τῆς Ἀόστης ἔχει ἀφιερῶσαι τὸν βίον της εἰς περίθαλψιν τῶν πληγωνομένων στρατιωτῶν περιβεβλημένη ἀπλουστάτην ἐνδυμασίαν πάντοτε, ἐγείρεται καθ' ἐκάστην εἰς τὸς 5 1/2 καὶ ἀμέσως ἀρχίζει τὸ νοσοκομειακὸν ἔργον της· προθυμοτάτη, συμπάσχει μετὰ τῶν πασχόντων καὶ πρὸς τὴν ἱατρικὴν βοήθειαν δίδει καὶ τὴν παρηγορίαν μετὰ τοὺς γλυκεῖς της τρόπους.

ΙΑΝΘΗ

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χρησιν, ὥς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἂς ἀπευθυνθῶσιν ἐν Γαλατῇ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἑθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν

ΑΠΟΘΗΚΗΝ
ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦς κ.
ΒΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου
ἐξαγωγικοῦ οἴκου
τῆς Ἰαπωνίας,

ἐνθα θέλουσιν εὐρεῖν ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπίστευτως εὐθηνάς.

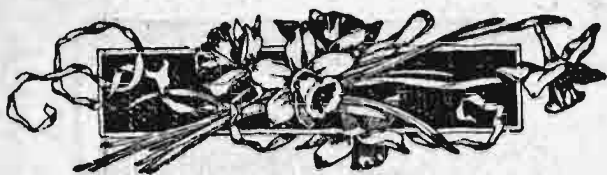
Ὁ οἶκος ΚΑΛΛΙΒΡΟΥΣΗ

(342, Μεγάλῃ Ὁδῷ τοῦ Πέραν, 342)

μεταρρυθμίσας τὸ ἐργοστάσιόν του, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελῇ παραγγελίας γυναικείων φορεμάτων εἰς ὅλας τὰς τιμὰς.

Τμήμα φορεμάτων ἐτοιμῶν ὥς :
Costumes tailleurs, Blouses,
Manteaux, Robes de chambre κτλ.

Καθημεριναὶ ἀφίξεις
τῶν τελευταίων νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς.

6 ΙΧΘΥΣ ΤΟΥ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

Ἀπὸ τὸν ἄθλιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καιρὸν ἐκνευρισθεὶς, ἐξηλθὼν πρωτὶ-πρωτὶ εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς καθιστάσιν τῆς νευρικῆς μου διαταράξεως.

Εἶχον λησμονήσει ὁλοτελῶς ὅτι ἦτο πρωταπριλιά καὶ ὅσα χάριν αὐτῆς εἰς βάρος τοῦ ἰχθύος τοῦ Βαλουκλῆ καὶ τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς ἔγραφον τὴν προτεραίαν. Ἐβάδιζον σιγά-σιγά, παρατηρῶν τὸ ἄμετρον πλῆθος, τὸ ὅποιον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὄγκουτο ὡς τὸ ὕδωρ τοῦ κατερχομένου ποταμοῦ.

Τὸ ἄμετρον πλῆθος δὲν ἦτο βεβαίως κάτι τι ἔκτακτον διὰ τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν, καὶ μάλιστα κατὰ Κυριακὴν· τὸ ἔκτακτον ἦτο ὅτι τὸ πλῆθος ὅλον ἐβάδιζεν, ἐβάδιζεν ἐσπευσμένως καὶ σκεδὸν ἔτρεχεν, ὡς τρέχει τὰς καθημερινὰς εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἡ παρατήρησις αὕτη μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην ἐπηύξησεν ὁ πρὸς τὸν συνοδὸν τοῦ παρακελευσμός ἐνός γνωστοῦ μου: «Τρέχα καὶ δὲν θὰ προφθάσωμεν».

— Ποῦ δὲν θὰ προφθάσετε, βρε Γιάννη;

— Δὲν τὸ ἐμάθατε; Ἀμ' ὅλος ὁ κόσμος βόησε, ψάφῃσε τὸ ψάρι τοῦ Βαλουκλῆ!

— Διάβολε! εἶπα καὶ μόλις ἐκράτησα τὸν γέλωτά μου, ἀλλ' ὁ Γιάννης ἦτο ἤδη μακράν. «Νόστιμο θὰ εἶναι, διελογίσθην, ὅλοι αὐτοὶ νὰ τρέχουν διὰ τὸ ψάρι τοῦ Βαλουκλῆ». Ἡ ἰδέα μ' ἐκολάκευσε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ψεύδους, τὸ ὅπσιον ἔγραψα εἰς τὸ «Ἀπ' Ὀλα».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ ἐπλησίαζε κάποιος φίλος. Στάσου, διελογίσθην, νὰ ἐρωτήσωμεν καὶ αὐτόν.

— Καλημέρα, γιὰ ποῦ;

— Δουλειά δὲν ἔχω, ὁ καιρὸς ἀκατάστατος, πάγω νὰ σεργιανίσω λιγάκι τὴν τελετὴν τοῦ ψαριοῦ τοῦ Βαλουκλῆ. Εὐὸν δὲν θὰ πᾶς; Ἐλα, πᾶμε μαζύ.

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, ἔχω ἐργασίαν καὶ διὰ νὰ συγκρατήσω τὴν ἀποθείαν μου, ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἐξάδελφό μου, ὅστις βιαστικός καὶ τρεχάτος κατήρχετο ἀπὸ τὸ Φερίκιοι.

— Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὸ Βαλουκλῆ. Ἐλα, πᾶμε.

— Ὄχι, ἔχω δουλειά. Ἀλλὰ νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριον, ὑπάγει καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ Βαλουκλῆ, πιάστε χέρι-χέρι καὶ δρόμο νὰ μὴν ἀρρήσῃτε.

Ἀρχίζω καὶ πάλιν τὸ ἀργό μου βάδισμα, προσπαθῶν νὰ ἀκούσω τὸ τί λέγει ὁλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος καὶ ὁ κοσμάκης, ὁ ὅποιος τραβοῦσε τὸν κατήφορο βιαστικός καὶ τρεχάτος. Ὅλοι ὁμίλουν διὰ τὸ ψάρι τοῦ Βαλουκλῆ, ὅλοι ἐσχολίζον τὸ γεγονός. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὶ ἤκουσα διὰ τὸ ψάρι, ἤρχισε νὰ διασαλεύεται ἡ πεπολθῆσίς μου, δηλαδὴ ἤρχισα νὰ διερωτώμαι, ἂν εἶναι ἀλήθεια! Μήπως κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τὸ ψεῦδος ἐγένετο ἀλήθεια;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρισκόμην ἀκριβῶς πρὸ τοῦ καφερείου τῆς «Ἡλείου», ὅτε ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἕνας ἀρχαῖος καθηγητὴς μου τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας παρουσιάζεται ἔμπρὸς μου.

— Καλημέρα, διδάσκαλε!

— ὦ! Καλημέρα.

— Γιὰ ποῦ, διδάσκαλε;

— Ἐ, κατὰ καθήκον πρέπει νὰ ὑπάγω!

— Ποῦ, διδάσκαλε;

— Ποῦ! Εἰς τὸ Βαλουκλῆ.

Καὶ ἐνευσεν εἰς ἕνα ἀμαξηλάτην νὰ πλησιάσῃ.

— Ἀλλ' ἔχεται ἀληθείας;

— Πῶς ὄχι! Ἀκριβῶς χθὲς ἤμην μὲ τὸν κύριον Γεδεών. Μοῦ ἐδιάβασε καὶ τὴν ἐκθεσί του. Εἶναι πλέον ἡ ἀλήθης.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ ἰχθύος;

— Φαίνεται προγῆθς κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίασματος κάποιος θὰ τοῦ ἔδωκε τίποτε καὶ ἔφαγε.

— Διάβολε, εἶπα, νὰ δῆς ποῦ θὰ εἶναι ἀλήθεια. Καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐμβαίνω εἰς τὴν ἄμραν τοῦ ἀρχαίου διδασκάλου μου τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας.

Κι' ἀπὸ χρόνου εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀπ' Ὀλα», ἀπὸ χρόνου καὶ εἰς ἔμένα.

Ν. Σ.

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἔγγραφον δὲν εἶναι δημιουργημα φαντασίας. Εἶναι αὐθεντικώτατον. Καὶ ὅμως τώρα μόνον ὡς εὐφρολόγημα εἰμπορεῖ ν' ἀναγνωσθῇ.

Ἐν ἔτει 1675 ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ ἡμέρᾳ (10)

Ἐν Σύρῳ.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς Κοκκίνας, προστάτιδος τῆς νήσου Σύρου.

Προικοσύμφωνον τῆς πρώτης μας κόρης Κατῆς, θυγατρὸς τοῦ Κωνσταντάκη τῆς Σμαράγδας καὶ τῆς μακαρίτιδος τῆς γυναικὸς μου τῆς Πιπινίτσας, ἥτις θὰ πάρῃ νόμιμον σύζυγον τὸν Ντεμογιαννάκη τοῦ Κωνσταντάκη, Μανωλάκη καὶ τῆς Πιπινίτσας Πηνελόπης Βαρβαρίτσας. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναικά μου Πιπινίτσα, δίδομεν τὴν συγκατάθεσίν μας εἰς τὸ νὰ πάρῃ ἡ κόρη μας Κατῆ νόμιμον σύζυγον καὶ νὰ τὸν ἔχῃ καὶ νὰ τὸν νέμῃται μέρα καὶ νύκτα, τὸν Ντεμογιαννάκη τοῦ Κωνσταντάκη Μανωλάκη καὶ τῆς Πιπινίτσας Πηνελόπης Βαρβαρίτσας.

Ἐν πρώτοις δίδομεν ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μας ὅλην μας τὴν εὐχὴν, νὰ τρισευτυχίσουν καὶ νὰ πολυχρονίσουν.

Δεύτερον δὲ τέσσαρα εἰκονίσματα, τὸ πρῶτον εἰς ξύλον δυνατὸν καὶ χονδρὸν δύο δάκτυλα καὶ τὰ ἄλλα τρία εἰς ἀχυβάδα.

Τρία ὑποκάμισα, τὰ δύο μικρὰ καὶ τὸ ἕνα μεγάλο, δύο μικρὰ ἀποκατιανά, παστρικά, ἀτρύπητα καὶ ὁλόγερα, δύο μεσοφόρια ὁλόγερα καὶ μπουγαδιασμένα.

Ἐνάμιση ζευγάρι κάλτσες· ἕως ὅτου νὰ γίνῃ ὁ γάμος, ἔχει καιρὸν τὰ πλέξῃ καὶ τὴν ἄλλην καὶ νὰ γίνουν δύο ζευγάρια. Ἐνα φουστάνι ἀπὸ τίσι ριγωτό. Ἄλλο ἕνα ἀπὸ σιακωνέτο τῆς μακαρίτισ-

σας τῆς γαγιᾶς μου. Δύο μανδύλια λαδιοῦ καὶ δύο μανδαπολάμια. Μία φασκιά διὰ τὸ καλορριζικό. Δύο ζεύγη παπούτσια καὶ ἕνα μπαλωμένο. Σαράντα πέντε πήχεις βρακοζώνα, μὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παπποῦ μας ἄλλη τόση. Τρία πολυγάδια μητό. Τοῦ γαμβροῦ μιά σκούφια νὰ τὴν φορῇ βραδυὰ παρὰ βραδυὰ διὰ νὰ μὴ τρυπήσῃ γρήγορα. Δύο τσουκάλια καστρινὰ τῆς μακαρίτισσας τῆς γαγιᾶς μου. Δύο φιτζάνια χωματένια. Τὸ ἀμελείητο μὲ δύο χέρια, γερό, παστρικό καὶ ἄπιαστο. Τρεῖς βελόνες τῆς κάλτσας ἕνα ξάρφι χωματένιο. Ἐνα στρώμα μπαλωμένο τῆς μακαρίτισσας τῆς γαγιᾶς μου ἀπὸ φύλλο καλαμόφυλλο.

Ἐνα λύχνο χωματένιο καὶ ἄλλον ἕνα ἀπὸ τενεκέ. Ἐνα κλαδί, μία ψαρέγγα ἴσα μὲ μία κυλίστρα τοῦ γαϊδάρου, τρία ρεάλια, πέντε παράδες καὶ τρία ἄσπρα.

Μαζὺ δὲ μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ τοὺς κάνουν πρώτους νοικοκύριδες τῆς Σύρου, τὴν μίαν κάμαραν τοῦ σπιτιοῦ ποὺ καθόμαστε καὶ ἅμα πεθάνω ἐγὼ καὶ ὁ παπoὺς τῆς Κατῆς ὅλο τὸ σπῖτι. Ἀκόμη δὲ καὶ ταῦτα: Δύο κότες, ἕνα πετεινό· εἴκοσι αὐγά, ἕνα κόσκινο κουκιά, ἕνα μυρμιτζίλι μακαρούνια καὶ ἂν προφθάσωμεν θὰ κάμωμεν καὶ ἄλλα τόσα.

Δέκα ὀκάδες ἑλῆς καὶ πέντε ὀκάδες χιαμάδα· δύο βάζους κάπαρη· δύο ντουζίνες χάνους. Σαράντα καπόνια κρομμύδια. Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ κάμουν θάλασσα, νὰ τρὸν, νὰ πίνουν, νὰ γλαιντοῦν ὅλο τὸ ὀκταήμερον, γαμπρός, νύφη καὶ ὅλο τὸ συμπεθεριὸ καὶ οἱ πῖο κοντὰ γειτόνοι.

Εἰς δὲ τὸν γαμπρὸν τὴν Κατῆ μὲ ὅλα τῆς.

Sauvedent

ΟΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΩΣΙ

Ἡ προσεχὴς κληρώσις τῇ 2 Ἰουνίου 1912.

Διὰ ν' ἀγοράσῃ τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον νὰ δαπανήσῃ περισσότερας τῶν πέντε λιρῶν Τυρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποκτᾷ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειτέραν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ ἕνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὅποιοι ποικίλουν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

250000

150000

125500

100000

75000

62500

10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δημοσίᾳ ἐν Ἀμστελδάμῳ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον Συμβολαιογράφου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ἰουνίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμβρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ κερδίζουσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἀμέσως εἰς μετρητὰ καὶ ἄνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται ὅσα δήποτε ἔτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴσριον, ἀνταλλάσσομεν τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστήν δι' ἄλλων μὴ κληρωθεισῶν.

Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τυρκίας ἐφ' ἐκάστης μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.

ὑπὸ ἔποψιν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτηματικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ. 114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποίῃ μόνον εἰς δάνεια ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

ΓΡ. ΧΡ. 200

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἀπαξ

Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «Λαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ καὶ Σα) ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατὰ-Κωνσταντινούπολιν, (Credit Populaire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάξωσι καὶ τὸ τίμημα διὰ μανδαπόστ ἢ τοῦ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὴν Τρίτην ἐπανελάβεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τὰς ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα διακοπείσας ἐργασίας αὐτῆς. Τῆς συνεδρίας προήδρευσε ἡ Α. Θ. Π., προσφωνήσασα καταλλήλως τοὺς ἐν τῇ συνεδρίᾳ παρόντας νέους Συνοδικοὺς Ἀμασείας κ. Γερμανόν, Προύσης κ. Δωρόθεον καὶ Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντῖνον. Εἰς τὴν πατριαρχικὴν προσφώνησιν ἀπήντησαν ἰδιαιτέρως καὶ οἱ τρεῖς Συνοδικοί, τονίσαντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἐν ὁμολοίᾳ ἐργασίας.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀνεγνώσθησαν τὰ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς συγχαρητήρια γράμματα καὶ τηλεγραφήματα τῶν Πατριαρχῶν, τῶν ἀρχιεργῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἐνεκρίθησαν δὲ αἱ κατάλληλοι ἀπαντήσεις.

— Παμψηφεὶ πρόεδρος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγη ὁ μητροπολίτης Προύσης κ. Δωρόθεος. Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολ. Σχολῆς ὁ μητροπολίτης Ἀμασείας κ. Γερμανός, μέλος δ' αὐτῆς ὁ μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος. Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς ἐξελέγη ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντῖνος.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀνεγνώσθη ὁ κυβερνητικὸς τερπνὸς διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν νέων Συμβούλων.

— Ὁ μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως ἀγγέλλει ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας διέταξε νὰ μετρηθῶσιν 100 λίραι εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα Λουὲ - Βουργάζ ὡς προσφορά τοῦ ὑπουργείου διὰ τὴν ἀνεγειρομένην ἐκεῖ σχολὴν τῆς κοινότητος.

— Ὁ κ. Σ. Βλαστός ἐκ Νέας Ὑόρκης, εὐχαριστῶν τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπονομὴν τοῦ ὁφικίου ἀρχοντος Ἐξάρχου, ἀποστέλλει νέους ἐράνους τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν, ἀνερχομένους εἰς 100 ἀγγλικὰς λίρας.

— Ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Γρηγόριος ἀπέστειλε διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν λίρας ἑκατόν.

— Τὴν Τετάρτην ἐπανελάβε τὸ Μ. Συμβούλιον τὰς ἐργασίας του ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου Προύσης, παρόντων καὶ τῶν νέων συμβούλων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Προτοῦ ἀκόμη ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις δώσῃ τὴν ἀπάντησίν της εἰς τὸ διάβημα τῶν Μ. Δυνάμεων, περὶ τὴν μεσημβριάν τῆς Πέμπτης ἐμφανισθεῖς ὁ ἰταλικὸς στόλος πρὸ τῶν Δαρδανελίων, ἤρξατο βομβαρδίζων τὰ ἐξωτερικὰ φρούρια. Κατὰ τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα, ἔρριπεν 180 ὀβίδας, ἐκ τῶν ὁποίων μία ἔβλαπεν ἑλαφρῶς τὸν στρατῶνα τοῦ φρουρίου Σεδὶλ ἑλ-Μπάχρ. Ζημίαι εἰς ἄνδρας δὲν ὑπάρχουσιν, ἐκτὸς ἐνὸς στρατιώτου πληγωθέντος.

Τὸ φρούριον Ὁρχανιὲ ἀπῆντησε γενναϊότατα, μία δὲ ὀβὶς προσέβαλεν ἰταλικὸν πολεμικόν, θέσασα τοῦτο ἐκτὸς μάχης. Τὰ στενὰ ἐκλείσθησαν διὰ τορπιλλῶν· εἰς οὐδὲν πλοῖον ἐπιτρέπεται ἡ διόδος. Ταυτοχρόνως ὁ ἰταλικὸς στόλος ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς Σάμου, τῆς ὁποίας τὸν στρατῶνα ἐβόμβαρδισεν.

Ἐκτακτον Ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνεκροτήθη ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσῃ μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ἡ Τουρκία.

Τὸ ἠθικὸν τοῦ Ὁθωμανικοῦ στρατοῦ εἶναι ἐξαίρετον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς. — Τὴν ἐσπεραν τῆς σήμερον θέλει δοθῇ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Συλλόγου «Ἑομοῦ» καλλιτεχνικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐσπερίς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Παρθεναγωγείου ὁ «Ἑλικών». Ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν ἀπὸ ἐννεαετίας κοινωφελὴ καὶ ἐθνωφελὴ δράσιν τοῦ καλλίστου τούτου Παρθεναγωγείου, ὅσοι ἐξετίμησαν τὸν λαμπρότατον ὄντως σκοπὸν, τὸν ὁποῖον προέθετο τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦτο, ὅπερ, δίδον τελειοτάτην μόρφωσιν εἰς τὰ κοράσια μας, περισώζει αὐτὰ ἀπὸ τοῖς ὀνυχας τῶν προπαγανδῶν, ὅσοι τέλος ἀντελήφθησαν τοὺς ἀτρύτους ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους καταβάλλει ἡ διευθύντρια αὐτοῦ κυρία Εὐτέρπη Σαντοριναίου, συμπαραστατομένη ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς, θὰ σπεύσωσι νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ἐνισχύοντες οὕτως ἠθικῶς καὶ ὑποστηρίζοντες ὑλικῶς τὸ καλὸν τοῦτον εκπαιδευτικὸν ἴδρυμα. Ἐκτὸς ὁμῶς τοῦ σκοποῦ τῆς ἐσπερίδος ταύτης καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς εἶναι κάλλιστον, ποικιλώτατον καὶ τερπνόν. Θὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀπὸ γνωστούς καλλιτέχνας ἐκλεκτά

μουσικὰ τεμάχια, ἀπόφοιτοι δὲ τοῦ Παρθεναγωγείου θ' ἀπαγγείλῃσι κωμικοὺς μονολόγους, θὰ ψάλλωσιν ᾠσματα καὶ τέλος θὰ δοθῇ μία γαλλικὴ ὁπερέττα.

Συναυλία τῆς δος Ἀλεξ. Πανοπούλου. — Εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλουπόλεις ὑπάρχουν κέντρα μουσικῆς διαρκῆ, προωρισμένα νὰ τροφοδοτῶν τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου. Παρ' ἡμῖν ὁ θεσμὸς αὐτὸς εἶναι ἄγνωστος. Τοῦτο βέβαια μαρτυρεῖ πόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἀληθινῶς καλλιτεχνικῆς διαπλάσεως ἵστερεῖ ἡ κοινωνία μας. Ἡ διοργάνωσις συναυλιῶν δι' ἡμᾶς εἶναι πολυτέλεια, τὰ βάρη τῆς ὁποίας θὰ βαστάσῃ κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ πτωχοὶ αὐτῆς ὁργανωταί. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ τὸ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος μία καλλιτέχνης νὰ ἀντιμετώπισῃ τὴν τοιαύτην ἀδιαφορίαν τοῦ ἰδικοῦ μας κόσμου, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἕνας τίτλος τιμῆς. Ὅταν μάλιστ' αὐτὴ καλλιτέχνης αὐτὴ νὰ λέγεται Ἀλεξάνδρα Πανοπούλου, ἡ ἐμφάνισις της πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μία διανοησάτη φωτοβόλος ἀκτίς, ἱκανὴ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν πρωτοπορείαν τῆς φάλαγγος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς τέχνης, τῶν προωρισμένων νὰ διανοήσῃ ἀνθρωπινωτέρους ὁρίζοντας εἰς τὴν κοινωνικὴν μας πεζότητα. Εἰς τοῦτο εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὖρω συμφώνους ὅλους ἐκείνους, ὅσοι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ μετᾶσχον τῆς καλλιτεχνικῆς μυσταγωγίας, τὴν ὁποίαν με τὴν ἰδιοφυίαν καὶ περιπάθειαν ἐτέλεσε τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐν τῇ «Γαλλικῇ Ἐνώσει» ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης, ὁρῆς ἱερᾶς συγκινήσεως σκορπίσασα εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς ἀκροατηρίου καὶ ἅπασι εἰς βεβαιώσασα πόσον εἶχον δίκαιον οἱ με τὴν ἐμπιστοσύνην παρακολουθοῦντες τὰς βαθμιαίας ἀποκαλύψεις τοῦ λεπτοῦ αὐτῆς τάλαντου. — Α. Μ.

Ἐπέτειος Ἀδελφότητος. — Τῇ Κυριακῇ ἐτελέσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἐν Κοντοσκαλίῳ ἐπωφελῶς δρώσης Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῆς Ἀγίας Κυριακῆς, τὴν ὁποίαν ἐπηκολούθησε συγκέντρωσις ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀδελφότητος ἡ «Μεταμόρφωσις».

Ἀρραβῶνες. — Ἐν στενῷ κύκλῳ συγγενῶν καὶ φίλων, εὐλογοῦντος τοῦ ἀγ. Παιδείας, εὐοίωνοι ἐτελέσθησαν ἐν Ἀτταλεῖᾳ τὴν 26 λήξαντος οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀξιολόγου καὶ ἀγαστοῦ ἐπιστήμονος, γαιωπόνου καὶ γαιοκτήμονος κ. Βασίλ. Ι. Παπάζογλου, μετὰ τῆς ἀβρᾶς καὶ χαριτοβρύτου δεσποινίδος Βασιλείας θυγατρὸς τοῦ ἐκ τῶν ἐγκρίτων μεγαλεμπόρων τῆς πόλεως ταύτης κ. Χ' Ἰωάννου Πιπερίδου. Τοῖς οὕτως εὐαρμόστως μνηστευθεῖσι, συγχαίροντες ἐκ καρδίας, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέμνιν. — *

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Προύσης: Μία ζωηρὰ ἐκδήλωσις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Σεβασμ. μητροπολίτην μας ὑπῆρξεν ἡ γενομένη εἰς αὐτὸν προπομπὴ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει του ὡς μέλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐντεύθεν, παρετέθη ὑπὸ τινων διακεκριμένων οἰκογενειῶν τιμητικὸν δεῖπνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Ἀνατολῇ», εἰς τὸ ὁποῖον προσκληθέντες παρεκάθησαν καὶ οἱ πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος καὶ Ρωσίας τὴν δὲ παρελθούσαν Κυριακὴν

κόσμος πολὺς προέπεμψεν ἐνθουσιωδῶς αὐτὸν μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς μετὰξὺ Προύσης καὶ Μουδανίων ὁδοῦ. Εἰς τὴν Α. Σεβασμ. προσεφέρθησαν ὠραῖαι ἀνθοδέσμαι καὶ ἀπηγγέλθησαν διάφορα ποιήματα ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ἐνοριακῶν σχολῶν καὶ τῶν Εὐγενιδεῶν, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων καταλλήλως προσεφώνησεν αὐτὴν ὁ ἐλλόγιμος σχολάρχης κ. Κωνστ. Ι. Φίλανδρος Τιμητικωτάτη ὡσαύτως δεξιῶσι καὶ προπομπὴ ἐγένετο εἰς τὸν ἅγιον Προύσης καὶ ἐν Μουδανίοις.

— Τὴν παρελθ. ἐβδομάδα εὐοίωνοι ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου νέου κ. Α. Κ. Γκιλτζανίδου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑρμιόνης Σταυρίδου. Οἱ καλοὶ φίλοι τοῦ κ. Γκιλτζανίδου, ραίνοντες μετὰ ἀγνόητος καὶ εὐωδέστερα ἄνθη τῆς ἀνύξεως τοὺς εὐοιῶνους ἀρραβῶνας τῶν μελλονύμφων, εὐχονται εἰς αὐτοὺς καὶ ταχεῖαν τὴν στέμνιν. — Παρολύμπιος.

Εἰδυλλιακοὶ γάμοι. — Σχετικῶς πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἀγγελθέντας γάμους τοῦ Ἰάπωνος καθηγητοῦ Λιά-Πρήτα-Πρῶ μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Αὐριλίδου, ἐλάβομεν τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, ἣν καὶ προθύμως δημοσιεύομεν:

Φίλε κ. Συντάκτα,

Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα καλὰ ἐγράψατε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων μας, οἵτινες θὰ ἐτελοῦντο τὴν 1 Ἀπριλίου τρ. ἔτους· ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ ὅσους ἐσπευσαν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τοῦ Πέραν διὰ νὰ παραστῶσιν εἰς αὐτοὺς. Δυστυχῶς, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μας, οἱ γάμοι μας δὲν ἐγένοντο, ἀναβληθέντες διὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου προσεχοῦς ἔτους. Ζητοῦμεν λοιπὸν συγγνώμην ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς κυρίους καὶ κυρίας καὶ τοῖς ὑποσχόμεθα ὅτι κατὰ τὴν τέλει τῶν γάμων μας, ἂν παραστῶσι. θὰ τύχωσιν ἰδιαιτέρων τιμῶν καὶ περιποιήσεων.

Μεθ' ὑπολήψεως

Λιά-Πρήτα-Πρῶ

Καθηγητῆς τῆς Μυθολογίας εἰς τὸ

Πανεπιστήμιον Τοκίου.

Μαρία Αὐριλίδου.

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΠΕΛΕΚΥΣ

(Διήγημα.)

Ἐπέρασεν ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Εὐρίσκο-
μην εἰς ἓν μικρὸν προιστεῖον τῆς Λυκέρνης καὶ
ἐσκόπευον νὰ περάσω τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν
ὠραίαν ἐκείνην τοποθεσίαν, ἐργαζόμενος εἰς ἓν
ἔργον μου.

Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου πολλὰκις
συνεκεντρούμεθα πέντε ἢ ἑξ ἔξνοι καὶ τῆς βραδιᾶς
ἐπερνούσαμε μὲ μικροὺς περιπάτους ἢ φλυαροῦν-
τες μέσα εἰς τὸ σαλονάκι τοῦ ξενοδοχείου, ὁπότε
ἤκούετο καὶ ὀλίγη μουσικὴ ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ
ἐγνώριζον.

Μεταξὺ τῶν ξένων μας εὐρίσκετο καὶ μία μεση-
λιξ κυρία, κατάμαυρα ντυμένη, καὶ τῆς ὁποίας τὰ
εὐγενῆ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου ἐκρυπτε
μαῦρος πυκνὸς πέπλος. Ἡ κυρία αὕτη οὐδέποτε,
ὅταν ὑπῆρχε συγκέντρωσις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,
ἀπὸρριπνεν εἰς κανένα τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ οὐδέ-
ποτε ἐδίστασε νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πιάνο καὶ νὰ
παίξῃ μερικὰ ὠραῖα τεμάχια.

Ἐπαίξε θαυμάσια μὲ ἔμπνευσιν, μὲ δύναμιν καὶ
μὲ πάθος, κατὰ προτίμησιν δὲ θλιβεράς μελωδίας
τοῦ Σοπὲν καὶ τοῦ Σούμν. Ὅταν δὲ τὰ δάκτυλά
τῆς ἀπαλά-ἀπαλά ἐθίγον τὰ πληκτρα, μᾶς ἐφαί-
νετο ἡ ἀγνωστος ὡς μία θεα τοῦ Πένθους καὶ τῆς
Θλίψεως, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἦτο ἀγνω-
στον τὸ μεῖδιμα.

Ἐν τούτοις μᾶς ἦτο πολὺ συμπαθὴς. Ἐπειδὴ δὲ
μᾶς εἶχεν ὑποχρεώσει ὑπερβολικὰ μὲ τὸ μουσικόν
τῆς τάλαντον, ἀπεφασίσαμεν νὰ τῆς κάμωμεν ἓν
μικρὸν δῶρον εἰς ἀνάμνησιν τῆς συναντήσεώς
μας. Ἐγένετο συνεσφωρὰ καὶ ἀπεφασίσθη νὰ με-
ταβῶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν ν' ἀγοράσω ἓν μικρὸν
κόσμημα. Ἐπῆγα καὶ ἠγόρασα μίαν πολὺ χαριτω-
μένην χρυσὴν καρφίτσαν τοῦ λαιμοῦ παριστάσαν
πέλεκυν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ πενθηφοροῦσα γυνὴ εἶχεν
ἀναχωρήσει. Ὁ ξενοδόχος ὅμως μᾶς ἐπληροφό-
ρησεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεφε, διότι δὲν
εἶχε παραλάβει τὰ κιβώτιά της. Ἠναγκάσθημεν
ν' ἀναμείνωμεν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καὶ ἐπειδὴ οἱ
ἄλλοι περιγητῆαι θὰ ἐφευγον πρὸ ἐμοῦ, ἀφήκαν
εἰς ἐμὲ τὸ κόσμημα διὰ νὰ τὸ δώσω.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο· εἶχα μείνει μόνος εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον. Αἴφνης μίαν ἡμέραν τὴν ἐπανα-
βλέπω· ἐφαίνετο περισσότερον καταβεβλημένη καὶ
σκυθρωπὴ ἔν τούτοις ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος δὲν
κατάρθωνσαν νὰ καταστρέψουν τὴν ὠραιότητά της.

Μίαν ὠραίαν χλιαρὰν ἡμέραν προσεφέρθη νὰ
τὴν συνοδεύσω εἰς τὸν περίπατον καὶ ἐνῶ εὐρι-
σκόμεθα παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, τῆς ἔδωσα
τὸ μικρὸ κουτάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε τὸ κόσμημα.

Ἐκείνη τὸ ἐκράτησεν εἰς τὰς χεῖράς της. Κά-
ποιο ἀόριστο μεῖδιμα μοῦ ἐφάνη ὅτι διεγράφη
εἰς τὸ πρόσωπόν της.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, εἶπε, καὶ μὲ
φιλαρέσκεια γυναικὸς ἤνοιξε τὸ κουτίον.

Ἐξαφνα τὴν βλέπω νὰ ὠχρῶ, οἱ ὀφθαλμοί
τῆς διεστάλησαν, τὰ χεῖλιά της ἤρχισαν νὰ τρέμωσι
καὶ μὲ μίαν ἀπότομον ταραχὴν ἔρριψε τὸ κουτίον
καὶ τὸ κόσμημα εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐλιποθύμησε.

Τὴν ἐκράτησα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μὴ γνωρί-
ζων τί νὰ φαντασθῶ, τί νὰ ὑποθέσω.

Ὅταν συνῆλθε, τὴν ἔφερα εἰς ἓν καναπεδάκι
καὶ ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν, ἤρχισα νὰ τὴν παρατηρῶ
μὲ ἀπορίαν καὶ θαυμασμόν, χωρὶς κἂν νὰ τολμῶ
νὰ τὴν ἐρωτήσω. Τέλος ἐκείνη διέλυσε τὴν σιωπὴν.

— Κύριε, θὰ σὰς εἰπῶ τὰ πάντα, πρῶτον μὲν
διότι θ' ἀφήσω διὰ παντὸς τὸν τόπον αὐτόν, δεύ-
τερον δὲ διὰ νὰ σὰς δικαιολογήσω κάπως τὴν φρι-
κίαν ποῦ μὲ κατέλαβεν, ὅταν εἶδον τὸ δῶρόν
σας. Σὰς βεβαιῶ, δὲν πταίετε σεῖς...

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀπὸ τοὺς
ὁποίους ἐκρέμαντο δύο στυλλακτῆται δακρύων, καὶ
ἤρχισε νὰ μοῦ διηγῆται:

Κατάγομαι ἀπὸ πολὺ καλὴν οἰκογένειαν. Ὁ
πατήρ μου ὑπῆρχε πλούσιος, ἀλλ' ἔχασε τὴν περι-
ουσίαν του εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ ἀφῆκε

τὴν μητέρα μου χήραν πτωχοτάτην. Ἡ θλίψις τῆς
μητρός μου ἐπηύξανε πολὺ, διότι μ' ἔβλεπε κατα-
δικασμένην κόρην, τῆς ὁποίας ἡ μόνη προῖξ ἦτο
μία μικρὰ ὠραιότης. Τὰ κορίτσια εἶναι πολὺ
δυστυχῆ, ὅταν δὲν ἔχουν κάτι ὡς προῖκα.

Τέλος, ἐνῶ ἤμην εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, συνήν-
τησα κάποιον νέον πολὺ συμπαθητικοῦ ἐξωτερικοῦ
καὶ πολὺ εὐγενῆ. Μὲ ἠγάπησε καὶ δὲν ἔμεινον
ἀπαθὴς εἰς τὸ αἶσθημά του. Μᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο
υἱὸς κτηματίου, διαμένοντος ἀρκετὰ μακρὰν, αὐτὸς
δ' ἔχει ὡς ἐπάγγελμα ν' ἀγοράζῃ καὶ μετοπωλῇ
ξύλειαν τῶν δασῶν. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας
ἐζήτησεν ἡ μητέρα μου, ἦσαν πολὺ καλαὶ διὰ τὸν
νέον αὐτόν, ὅταν δὲ οὗτος ἐζήτησε τὴν χεῖρά
μου, δὲν τὴν ἠρνήθημεν. Ἐνυμφεύθημεν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου ὁ Ἐρβέρτος
μοῦ ἐπρότεινε νὰ ταξειδεύσωμεν· ἐδέχθη, διότι
τὸν ἠγάπων πολὺ· ἦτο, ἄλλως τε, καὶ ἀξιαγάπητος
νέος, ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ ταξιδιὸν μας ἀπεκάλυφα
ὅτι ὁ χαρακτήρ του δὲν ἦτο τόσο φαιδρὸς, ὅσον
ἐφαίνετο, θὰ ὑπώπτευον δὲ ὅτι εἶχε τύψεις συνει-
δότος, ἂν δὲν τὸν ἐπίστευον ὅτι ἦτο τελείως ἀνί-
κανος νὰ πράξῃ κακὸν τι.

Ἐνῶ ἐταξιδεύομεν, ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ
πατρός του. Ἡ ἀγγελία αὕτη τὸν ἐβύθισεν εἰς
ἀπόγνωσιν, ἔμνε νύκτας ὀλοκλήρους ἄυπνος μὲ
τὴν κεφαλὴν βυθισμένην εἰς τὰς χεῖράς του καὶ
συχὰ ἐπανελάμβανεν:

— Ἀχ! πρέπει νὰ ἐπανεέλθω, πρέπει νὰ ἐπα-
νέλθω.

Ἐφθιάσαμεν εἰς τὸ πατρικὸν του σπίτι, μικρὸ
ἀγροτικὸν σπῆτι μέσα εἰς ἓν ἀπέραντον δάσος. Τὸ
μυστήριον, ποῦ μοῦ ἐκρυπτεν ὁ ἄνδρας μου, τὸ
μελαγχολικὸν δάσος καὶ ἡ γραῖα ὑπέρτερα μὲ τὸ
ἀποτρόπαιον ὕψος της, μ' ἐτρόμαζαν φοβερά.
Ἡμην πολὺ δυστυχῆς, διότι μ' ἐβασάνιζε τὸ μυ-
στήριον.

Ὁ Ἐρβέρτος πολλάκις ἐταξιδεύεν, ἀλλ' ὁσάκις
ἐπέστρεφεν ἦτο περισσότερον πελιδνός, περισσό-
τερον ἄγριος. Τὸ μυστήριον ὅλον ἐν ἤξει.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ σπητιοῦ μας ὑπῆρχεν ἓν
μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο πάντοτε κλειστόν·
πολλάκις ὁ Ἐρβέρτος εἰσῆρχετο εἰς αὐτὸ καὶ
ἔμνε μόνος. Τί ἔκαμνε ἐκεῖ; Δύο ἢ τρεῖς φορὰς
ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐρωτήσω. Ἐκεῖνος ἄφινε
βαθὺν στεναγμόν, ὠχρίανε καὶ μοῦ ἀπήντα:

— Ἀφες με, σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἐρωτᾷς...
εἶμαι δυστυχῆς, πολὺ δυστυχῆς.

Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ δάσους ἔμνε κάποιος γέρον,
πλούσιος κτηματίας, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει τὴν
περιουσίαν του ἀπὸ ἀδικίας καὶ καταχρήσεις. Ὁ
γέρον αὐτός, φοβερὰ φιλάργυρος, εἶχεν ὑποσχεθῇ
ἄλλοτε εἰς τὸν Ἐρβέρτον ὅτι θὰ τὸν ἀφινε κληρο-
μόνον του. Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἡ ἰδέα νὰ κληρονομή-
σωμεν τέτοιον χρήμα μ' ἔκαμνε νὰ τρέμω, προτι-
μῶσα νὰ μένω πτωχὴ, παρὰ νὰ γίνω πλουσία μὲ
χρήματα, τα ὁποῖα ἐφερον ἐπάνω των τοὺς στεναγ-
μούς καὶ τὰς κατάρας τῶν ἀδικηθέντων.

Ὁ Ἐρβέρτος συνεμερίζετο τὴν γνώμην μου.

Μίαν ἡμέραν σηκόνεται καὶ μοῦ λέγει:

— Ἐλισάβετ, θὰ λείψω μερικές ἡμέρας, ἔχω
ἐργασίαν εἰς τὰ χωριά.

Δὲν εἰμποροῦσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν
κατάρθωνα νὰ κρύψω τὴν λύπην μου. Ἐκεῖνος
ἀπεμακρύνθη ψιθιρίζων:

— Ἦτο τῆς μοίρας μου.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔμνε αἰσχυρὸς· κάτι μοῦ ἐτά-
ραττε τὴν ψυχὴν μου ὅτι μία μεγάλη δυστυχία θὰ
μᾶς ἤρχετο. Ἠνοιξα τὸ παράθυρο, ἔσβεσα τὸ φῶς
καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω. Ὅτε τὰ μεσάνυχτα ἀκούω
βήματα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον, σκύπτω καὶ
βλέπω τὸν ἄνδρα μου νὰ ἔρχεται φορτωμένος μ' ἓν
δέμα ὀγκῶδες. Ἐπερίμενα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωμά-
τιόν του, ἀλλὰ ματαίως. Ἠνοιξε τὴν ἐξώθυραν καὶ
ἐμβῆκε μαζὶ μὲ τὴν γορῆν ὑπέρτεραιαν εἰς τὸ
μυστηριώδες δωμάτιον. Δὲν ἐκρατήθη καὶ ἀκρο-
ποδητὶ ἐπλησίασα.

Ὁ Ἐρβέρτος μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἐφαίνετο ὅτι
ἤνοιγε καὶ ἔκλειε κιβώτια, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς και-
ρὸν ἔλεγεν εἰς τὴν ὑπέρτεραιαν:

— Δὲν βγαίνει, δὲν βγαίνει, χύσε λίγο ζεστὸ νερὸ
ἀκόμη.

Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἔμβω μέσα, ἔτρεμα καὶ
δι' αὐτὸ προὔτιμῃσα ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν
μου καὶ νὰ κλεισθῶ. Μετ' ὀλίγον ἀκούω τὸν Ἐρβέρ-
τον νὰ φθάνῃ· ἐκτύπησε τὴν θύραν μου.

Εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου τὸ πρόσωπον τοῦ μοῦ
ἐφάνη ἄγριον, ἀποτρόπαιον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἐρβέρτος ἔφυγε πολὺ
πρῶτ' μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνέκεν ἐργασιῶν του ἔπρεπε
νὰ ταξειδεύσῃ μόνος· δὲν εἶχα τὴν δύναμιν ν' ἀρνη-
θῶ, οὔτε νὰ τοῦ συστήσω νὰ μείνῃ κοντὰ μου.
Ὅταν ἔμνε μόνος, εὐρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔμβω
εἰς τὸ μυστηριώδες δωμάτιον, τὸ ἐξήτυσα καλὰ·
τίποτε τὸ ἰδιαιτέρον δὲν ἐπεριείχεν· ἐν τούτοις ὅταν
ἤνοιξα ἓν κιβώτιον κατετρόμαξα καὶ σχεδὸν ἐλι-
ποθύμουν, βλέπουσα ἓνα μεγάλον πέλεκυν καὶ μίαν
ἐνδυμασίαν, ἀμφοτέρω κατάστικτα ἀπὸ κηλίδας
αἱματος. Αἱ τριχὲς μου ἠνωρθώθησαν. Ὁ οὐρανὸς
ἐπεκάθητο εἰς τὸ στήθος μου ὡς βαρὺς μολυβδός.

— Ὅποτε ὁ ἄνδρας μου εἶναι κακοῦργος;...

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔμαθον ὅτι ὁ γέρον ἐκεῖνος
φυλάργυρος εὐρέθη σκοτωμένος μὲ πέλεκυν εἰς
τὸν ἀγροτικὸν οἰκίσκον του. Ἐνοχοποιήθη διὰ τὸν
φόνον εἰς ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους καὶ συνελήφθη,
ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπανελάμβανεν: — Εἶμαι ἀθῶος, εἶμαι
ἀθῶος. Ἐν τούτοις κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐγώ, χωρὶς νὰ εἰπῶ τι, ἐπερίμενα τὴν ἐπιστρο-
φὴν τοῦ Ἐρβέρτου. Ἐφθίνα ἀπὸ ὧραν εἰς ὧραν.
Χίλια μαῦραι σκέψεις ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν νοῦν
μου· ὁ ὕπνος, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἡσυχία ἦσαν πλέον
δι' ἐμὲ ἀγνωστα· ἔβλεπα παντοῦ αἶμα, πέλεκεις,
κακουργήματα.

Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἡμέραι τινὲς ἀγωνίας, ἔρθασεν
ὁ Ἐρβέρτος. Ὅταν τὸν εἶδα παρῆλυστα περισσώτε-
ρον τὸν ἐνόμιζα κακοῦργον, αἰμοχαρῆ, στάζοντα
αἶμα, τὸν ἐμίσουν καὶ τὸν ἐφοβούμην. Ἐζήτησα
νὰ τοῦ ὁμιλήσω δι' ὅτι ἤκουσα καὶ δι' ὅτι εἶδον,
ἀλλ' ἡ φωνὴ μου ἐπάγωνεν εἰς τὸν λάρυγγα. Δὲν
μοῦ ἔδωσεν, ἄλλως τε, καιρὸν. Ἐμβῆκεν εἰς τὸ
μυστηριώδες δωμάτιον καὶ, ἀφοῦ ἔμνε ἐκεῖ
ἐπ' ἀρκετόν, ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ τι. Ὅταν
ἐμβῆκα εἰς τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο δωμάτιον δὲν
εὐρήκα πλέον τὸν πέλεκυν, οὔτε τὰ αἱματοβαμμένα
ροῦχα.

Ἀμέσως ὑπώπτευσα ὅτι ὁ Ἐρβέρτος ἐπῆγε νὰ
παραδοθῇ εἰς τὴν δικαιοσύνην διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ
τὴν τιμωρίαν ἓνα ἀθῶον. Δὲν διστάζω διόλου,
παίρνω ἓνα ἄμαξι καὶ φθάνω εἰς τὴν πρωτεύου-
σαν· κατευθύνομαι εἰς τὸ δικαστήριον· πληθὸς
κόσμου ἐπερίμενε ἐκτός· ἡ ἐκτέλεσις τοῦ κακούρ-
γου ἐπλησίαζε.

Ἠρώτησα διὰ τὸν Ἐρβέρτον· μοῦ εἶπον ὅτι τὸν
εἶδον νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ εἰσαγγε-
λέως, ἀλλ' ὅταν ἐπρόφερα τὸ ὄνομά του, ὅλοι μὲ
ἐκύτταζαν μὲ ἀγρίαν περιέργειαν.

Τίποτε δὲν εἶχον ἐννοήσει ἐξ ὅλων αὐτῶν.

Σπεύδω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως. Τὸν
εὐρίσκω μόνον· πίπτω εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν
παρακαλῶ, τοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις, τὸν ἐρωτῶ ἂν
εὐρέθη ὁ φονεὺς καὶ ἂν ὁ Ἐρβέρτος συνελήφθη.
Ἐκεῖνος δὲν μοῦ ἀπήντησε τίποτε εἰς ὅσα τὸν
ἠρώτων· μόνον, ἀφοῦ ἐτελείωσα, μοῦ λέγει:

— Ἀν θέλετε, ἀκολουθήσατέ με.

Τὸν ἠκολούθησα εἰς ἓν δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου
τὰ παράθυρα ἔβλεπον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκτελέ-
σεως. Τί ἄρᾳ γε μοῦ ἐπεφυλάσσετο νὰ ἴδω;

Παρήλθον μερικὰ λεπτά. Εἰς τὴν αὐλὴν ἤρχι-
σαν νὰ φθάνουν στρατιῶται καὶ κατόπιν ὠδηγῆθη
ὁ κατάδικος. Τοῦ εἶχον καλύψει τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ δέσει τὰς χεῖρας. Τὸν ἔβαλαν νὰ γονατίσῃ καὶ
ἐκάλεσαν τὸν δῆμιον.

Ὁ δῆμιος ἦτο ὑψηλός, ὠχρὸς νέος, μὲ στολὴν,
εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον κηλίδες αἱματος ἀφθονοί
καὶ μὲ ἓνα πέλεκυν εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ εἰσαγγελεὺς
ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν καὶ ὁ δῆμιος ἐσήκωσε
τὸν πέλεκυν. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ σῶμα τοῦ
καταδίκου ἦτο ἀκέφαλον.

Ὁ δῆμιος τότε ἔλαβεν ἐκ τῆς κόμης τὴν αἱμάς-
σουσαν κεφαλὴν καὶ τὴν ἐπέδειξε θριαμβευτικῶς.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεγνώρισά εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ δημίου τὸν ἄνδρα μου!

— Ὁ Ἐρβέρτος, ἐφώνησα, Ὑψιστε Θεέ! καὶ
ἔπεσα λιποθύμος.

Ὁ ἄνδρας μου, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ μελανει-
μων γυνή, ἐνόησατε, ἦτο υἱὸς δημίου καὶ αὐτὸς
δῆμιος!...

Δύο δάκρυα ἐστάλαξαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἐλυ-
πήθη τὴν αἰσχυρὴν γυναῖκα, διότι συνετέλεσα μὲ
τὴν αἰσχυρὴν ἐκλογὴν τοῦ δώρου μου νὰ τῆς ὑπεν-
θυμίσω τὴν ἀλησμόνητον δυστυχίαν της

ΠΑΥΛΙΚΙΟ-Ι, Ι. Παρασχίδην, ἀπεστείλαμεν ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς, ὡς καὶ παραγγελίαν, εἴμεθα σύμφωνοι διὰ τὴν ἀποστολὴν.

ΣΟΦΙΔΕΣ, Μιχ. Ζητιδὴν, ταχυδρομικῶς θὰ λάβητε δελτάριόν μας. — ΣΥΝΑΣΘΝ, Δ. Νικόπουλον, ἀτίτιμον Δ' ἔξαμην. ἐσημειώσαμεν, ζητούμενα ἀποστέλλομεν. — ΣΜΥΡΝΗΝ, Σ. Παπαδόπουλον καὶ Κωνστ. Δολιανίτην, λαμβάνετε ζητούμενον.

ΦΑΝΑΡΙΟΝ (Σηλυβρίας), Δημ. Μετσηνόν, ἐλήφθη τίμημα, εὐχαριστοῦμεν. — ΦΕΡΕΤΖΙΚ, Μαργ. Ζήσην, ἐπιστολὴ σας καὶ ἀντίτιμον ἐτήσιον ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, λογιστικὴν Σαράδου ἀποστέλλομεν, ἀναμένομεν.

ΧΑΛΚΗΝ, Χρηστ. Παπαπαπέτρου, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὰ φύλλα σας κατακρατοῦνται παρ' ἄλλων, καθότι ἡ ἀποστολὴ των ἐγένετο τακτικωτάτη· θὰ σᾶς ἐπέμπομεν τοὺς ἀριθμούς, οὓς ἐσημειώσατε, ἐάν δὲν μᾶς ἐπήρχετο πολλαπλὴ ζημία.

(Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν εὐρωσιν εἰς τὴν δημοσιευομένην ἀλληλογραφίαν τὴν ἀπάντησιν των, παρακαλοῦνται ν' ἀναμείνωσι τὴν προσεχῆ).

Ὅσοι φθάνετε

εἰς Τραπεζοῦντα

νὰ καταλύετε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΛ ΠΑΛΑΣ
CONSTANTINOPLE PALACE

Ἐκεῖ θὰ εὐρετε :

Δωμάτια εὐάερα καὶ εὐήλια. Μαγειρικὴν τελειότητα. Ὑπηρεσίαν πρόθυμον. Καθαριότητα ἀμεμπτον. Τιμὰς λογικὰς.

Αἰθουσὴν ὑποδοχῆς, σφαιριστήριον, κλειδοκύμβαλον, ἀναγνωστήριον κτλ.

Ὁ κ. Κ. ΑΔΡΑΜΥΤΤΛΗΣ ἐκ Κων)πόλεως, ἐσχάτως ἀφικθεὶς μετὰ καταλλήλου προσωπικοῦ, μετέτρεψε τὸ «Κωνσταντινοπλ Πάλας» εἰς table d'hôte, ἐφόμιλλον τῶν ἐν Κων)πόλει ἀρίστων ξενοδοχείων.

Ὅσοι μένουν ἐκεῖ θὰ καταγοητευθοῦν.

ΠΑΝΣΙΟΝ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΙ

Ὅσοι φθάνετε εἰς Κερασοῦντα, νὰ ζητήσετε τὴν Pension Θεοφίλου. Ἐκεῖ θὰ εἴρετε δωμάτια ὑγιεινότερα καὶ ἀναπαυτικὰ, τροφὴν πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν, οἰκιακὴν, προσέτι θαυμασίαν γυμναστικὴν χάρις εἰς τὸν φαιδρότατον καὶ διαχυτικώτατον διευθυντὴν της, διὰ τὸν ὅποιον δοῦναι καὶ ἂν εἴπωμεν εἶναι πάντοτε ὀλίγα ἀπέναντι τῆς ἀληθινῆς ἀπολαύσεως, τὴν ὅποιαν παρέχει εἰς τοὺς ξένους του.

LE "DANUBE", A VIENNE

ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ο "ΔΟΥΝΑΒΙΣ"

Καισαροβασιλικὴ Προνομιούχος ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Αὐτοκρ. Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθεῖσα ἐν Βιέννῃ τῷ 1867.

Ποσὰ πληρωθέντα μέχρι τέλους τοῦ 1910 εἰς τοὺς ἀσφαλισθέντας πλέον τῶν	Φρ. 250 000 000
Ἐγγυήσεις καὶ ἀποθεματικὸν διὰ τὸν κλάδον ζωῆς	74 000 000
Ἀξία ἀκινήτων	7 000 000
Ἐταιρικὸν Κεφάλαιο καθ' ὅλοκληρίαν κατατεθὲν	3 000 000

Ὅροι ἀσφαλείας ἐλευθεριώτατοι. — Ἀσφάλιστρα μέτρια. — Νέος συνδυασμὸς ἀσφαλείας ἀνευ λατρικῆς ἐξετάσεως.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον :

Ἐν Κωνσταντινοπόλει εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα *θίοναννι Radeglia*, Σταμπούλ, Ράλλη Χάν, ἀριθμ. 23.

Ἐν Ἀμσῶ εἰς τοὺς Γεν. Πράκτορας Ἀδελφοὺς Ἀβράτογλου.

Τραπεζίτης τῆς Ἐταιρίας : ΑΥΤΟΚΡ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Δημ. Βογιατζήν, ἐπιστολὴ 31 Μαρτίου ἐλήφθη, ἅμα τῇ παραλαβῇ ἐπέμψαμεν εἰς κ. Ἀστέρ. Στεφάνου σειρὰν Δ' ἔξαμηνίας, ὡς γράφετε. — ΑΜΙΣΘΝ, Υἱοῦς Χ. Γεωργοπούλου, ἀμφοτέρως ἐπιστολάς σας ἐλάβομεν ταυτοχρόνως, ἔχετε δίκαιον, φύλλα πέμπονται, αἰτουμένων εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν ἐλάχιστα ἀντίτυπα. — Αὐτόθι, Ἀβρ. Χρυσανθίδην, ἐνεγράφητε εὐχαρίστως, ἀντίτ. ἐνεχείρισαν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, εὐχαριστοῦμεν, ἀπεστείλαμεν Δ' ἔξαμηνίας σειρὰν, φροντίσαμεν παραλαβὴν. — Αὐτόθι, Ν. Ξανθοπούλου, ἐσημειώσαμεν γραφόμενα ἐπιστολῆς σας, ἐτήσιον ἀπὸ Δ' ἔξαμηνίας ἀντίτιμον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, τρεχούσης ἔξαμηνίας σειρὰν ἀπεστείλαμεν.

ΒΟΓΡΑΔΕΤΣΙΟΝ, Β. Πανίδην καὶ Η. Μίχαν, ἀπαντῶντες εἰς τὴν τελευταίαν σας, σᾶς πληροφοροῦμεν ἔγκαιρον παραλαβὴν 60 γρ. διὰ Β. Ἀντωνιάδην, οὗτινος φύλλα ἤρχισαμεν πέμποντες, καὶ κ. Κ. Μίχα, πρὶν ὅν ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἀποστολὴν, εὐχαριστοῦμεν.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Δ. Π. Γιαπουλῆν, ἐλήφθη δελτάριόν σας, ἐνεγράψαμεν ἱμᾶς ἀπὸ Δ' ἔξαμηνίας, ἧς πέμπομεν σειρὰν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς αἰτουμένους τόμους Β' καὶ Γ' ἔξαμ. σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν, καίτοι δὲ ἡ ἐξάντλησις των ἐπικρατεῖ, ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχουσιν ὑπερτιμηθῆ, ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν.

ΙΟΠΠΗΝ, Γεώργιον Ἐλευθεριάδην, ἀπεστείλαμεν παραγγελίαν σας, γνωρίσατέ μας παραλαβὴν, ἀναμένομεν τίμημα.

ΚΕΣΚΕΝ ΜΑΔΕΝ, Ι. Σουρμελίδην, ἐπιστολὴ καὶ τίμημα Δ' ἔξαμην. καὶ ἐλλειπόντων ἀριθμῶν ἐλήφθη, εὐχαριστ., ἀπεστείλαμεν. — ΚΑΒΑΛΛΑΝ, Σωκρ. Διαμαντόπουλον, ἐπιστολὴ σας 29 λήξαντος ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ ἐπιταγὴ σας 135 γρ. δι' ὧν ἐπιστώθητε, εὐχαριστοῦμεν.

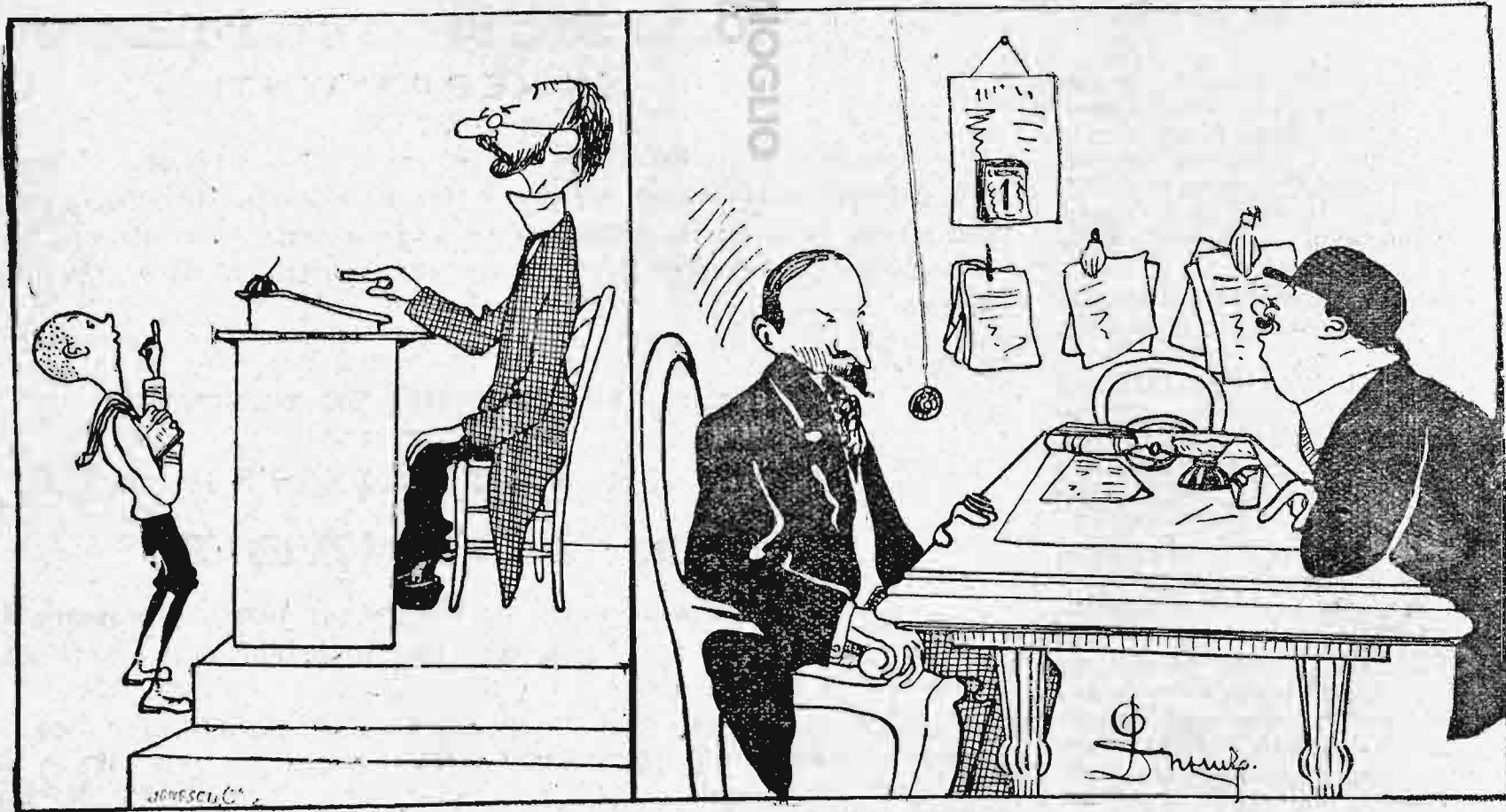
ΔΕΥΚΗΝ, Δημ. Μακρίδην, Δ' ἔξαμηνίας τίμημα, ὡς καὶ δελτάριον ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, φύλλα ἀποστέλλονται τακτικῶς, φροντίζετε παραλαβὴν αὐτῶν, μήπως αὐτόθι κρατοῦνται.

ΜΥΣΟΠΟΛΙΝ, Δ. Ἀλεξανδρίδην, ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, σχετικὸν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον, ἐξακολουθοῦμεν ν' ἀναμένωμεν εἰσπραχθέντα τιμήματα. — ΜΟΥΔΑΝΙΑ, Κ. Βιγγόπουλον, ὁ τόμος σας εἶναι ἔτοιμος, ἀποφεύγομεν νὰ σᾶς τὸν στείλωμεν μήπως ἀπολεσθῇ, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἐγχειρίσωμεν εἰς ὄντινα μᾶς ὑποδείξετε. — Αὐτόθι, Παν. Α. Τοῦγκον, διπλότυπον ἀποστέλλομεν, ἐνεργήσατε συντόμως εἰσπράξεις. — ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΠΑΣΑ, Κ. Ποντιδὴν, δελταρίου σας γραφόμενα ἐσημειώσαμεν, θὰ λάβητε Β' ἔξαμηνίας σειρὰν, 7 ἀριθμὸς ἐξηντηλήθη δυστυχῶς, εἰς κ. Στυλιανίδην διδετε, παρακαλοῦμεν, τὰ ζητούμενα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ δέματος, τὸ ὅποιον διευθύνομεν εἰς ὄνομά σας, Β' ἔξαμην. τίμημα 10 γρ. ἀναμένομεν. Διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ἂν εὐαρεστήσθε, νὰ πέμπωμεν εἰς ὄνομά σας τὰ φύλλα τῶν κ.κ. Στυλιανίδου, Θεοδώρου καὶ Ἀραμπατζόγλου; Τὸ ἀντίτιμον μὲ ποῖον ταχυδρομεῖον ἐπέμψατε;

Ἀγγλικά ἔθιμα ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀγγλικῶν Μπού-Σκάους, μερικοὶ φιλότιμοι ἔφηβοι τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας μας ἀνέλαβον νὰ καταρτίσουν παρόμοιον ὄμιλον. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τοὺς εὐέλπιδας τούτους νέους ἐν πορείᾳ.

Ὁ διδάσκαλος. — «Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ» ποῖος εἶπε τοὺς μεγάλους αὐτοὺς λόγους;

Ὁ μαθητής. — Κάποιος ποῦ δὲν θὰ εἶχε πεντάρα...

— Τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων μου ἠγάπων τόσον πολὺ τὴν γυναῖκά μου, ποῦ ἔτσι... μ' ἔρχονταν καμμιά φορὰ νὰ τὴν φάγω!

— Καὶ τώρα;

— Ἀχ, φίλε μου! Τώρα πολὺ πικρὰ μετανοῶ, διότι τότε δὲν τὸ ἔκανα.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ